

דף כא א

תקונא שתיתאה

(דף כא ע"א) בְּרֵאשִׁית, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן,

נהל זהר

בס"ד

הס"מ וכוחות הסטרא אחרא שעל ידי זה היחוד של כנסת ישראל והלדיק, שהס"מ יהיה ירא מקב"ה הנקרא שמים בחינת יריעה (כמובא בס) ויבש הס"מ מן השכינה הנקראת ארץ בחינת ארון הברית.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, – קָם משנתו בזוכרו עולם הבא ואמר וגילה יחוד הוי"ה אלוקים הרמוז בשם אליהו הנביא מלאך הברית בחינת הלדיק המשפיע לכנסת ישראל, כי אותיות א' ל' ה' י' של אליהו מתוך שם אלוקים וכמו כן י' ה' ו' של אליהו משם הוי"ה (ונשאר מ"ה של הוי"ה אלוקים העולה גמט' גאולה כי אליהו הנביא יבוא לבשר על הגאולה על ידי שאנשים פשוטים ידעו לעשות עליית נשמות וייחודים, כמובא בדברי משיח לבעש"ט, אשר מזה מדבר התורה הנ"ל כי התורה הנ"ל מדבר מייחוד הנ"ל ומעליית נשמות אלל אנשים פשוטים בעת השנינה ומלדיקים בהתפשטות הגשמיות בעת הייחודים)

ורשב"י בא לעורר ולגלות נשמת אליהו הנביא זכור לטוב בחינת זיכרון עולם הבא עולם שפולו טוב, כי אליהו הנביא עלה בסערה השמימה לעולם הבא בגופו של עולם הזה להורות שחבר בשלמות עולם הזה בעולם הבא. ויורד הוא (כמובא בסוף התיקון) עם המלאכים

ע"פ תורה נ"ד עיין קס והכלל כי כריכים לשמור את הזיכרון בעולם הבא תמיד, בכלליות בפרטיות. בכלליות בעת קומו, בעת חזרת נשמתו אליו, יזכור מיד בעולם הבא כי זה עתה חזרה נשמתו בגופו בצואה מיד הקב"ה מקום פקדון הרוחות. ולשמור הזיכרון הוא ע"י שומר עצמו מעין הרע ולשון הרע. וע"י זה נשמר מאהבה הבהמית הבאה מהמדמה. וע"י שזוכה לעין טובה ומזין בכל דבר שבעולם הזה הרמזים הבאים אליו במחשבה ליבור ומעשה בכל יום מאין סוף ואין תכלית עד נקודת מרכז העולם הזה כנ"ל ע"י זה זוכר תמיד בעולם הבא המלוכש בעולם הזה באלו הרמזים בפרטיות והוא עליית השכינה מהגלות והקליפות וע"י זה נעשה יחוד ה' אלוקים שהוא קס מלא.

(דף כא ע"א) בְּרֵאשִׁית, – בא רשב"י לבאר במלה בראשית שהיא תיקון השכינה המרומזת בב' של בראשית ועלייתה מהגלות ויחודה בקב"ה, שזה היחוד בשלמות לעתיד לבא הוא הגאולה בעצמה.

ועוד שרשב"י מעורר את אליהו הנביא לבאר (כמבואר לקמן בסוף התיקון) כרוף ירא בשת שצמלה בראשית שהוא ביטול

(פתח) וְאָמַר לְאַלְיָהוּ, אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי בְּאוֹמְאָה עֲלֶיךָ בְּמַלְכוּת קַדִּישָׁא, דְּאִיְהוּ נְפִילָא
בְּגִלוּתָא, טוֹל רְשׁוּתָא דְלָא תְזוּז מִיָּנָן, דְּהָא שְׂכִינְתָּא וְחִילָהּא נְטָרִין לְךָ,

נחל זהר

(פתח) וְאָמַר לְאַלְיָהוּ, אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי
בְּאוֹמְאָה עֲלֶיךָ בְּמַלְכוּת קַדִּישָׁא,
דְּאִיְהוּ נְפִילָא בְּגִלוּתָא, – פתח רשבי
אמר לאליהו, אליהו אליהו (עיין קשר
הדברים ע"פ תורה ס"ו לרוח דליעילא
ודלתתא שהם כנגד עולם הבא ועולם
הזה) שבועה עליך במלכות הקדושה
שהיא נפולה בגלות, יש לומר כי שבועה
היא כנגד המלכות שהיא שביעית כידוע
אשר בה מלוכש עולם הבא, ועוד כי
השבועה היא לקיים דברי עולם הבא,
עולם האמת, בעולם הזה, לגלות מלכות
דקדושה מלכות ה' המלוכשת ומוסתרת
בעולם הזה, שזהו נפילת מלכות דקדושה
בגלות מה שהרמזים נסתרים, אך צעת
גלויים עולה המלכות מנפילתה.

טוֹל רְשׁוּתָא דְלָא תְזוּז מִיָּנָן, דְּהָא
שְׂכִינְתָּא וְחִילָהּא נְטָרִין לְךָ, – ורשבי
מבקש מאליהו, קח רשות ומקום שליטה
בעולמינו שלא תזוז אתה מאתנו וגם
השכינה לא תזוז מאתנו, כלומר שעל
ידך שאתה עלית בסערה השמימה
ובררת בשלמות את הגוף ששם המדמה
והצרת כנ"ל עולם הבא בעולם הזה
בשלמות גדול, לכן תוכל לעזור לנו
בגלות הזו לגלות השכינה גם לנו איך
ה' משגיח עלינו במחשבה דיבור ומעשה
בכל יום ובכל שעה, פי השכינה שומרת
אותך וזוכרת אותך בחינת זכר, וגם

ונשמות הלדיקים להמשיך עולם הבא
בעולם הזה, לרחק המקורבים בזרוע
שהם הס"מ וחילותיו ולקרב המרוחקים
בזרוע שהם פשוטי העם הלומדים לייחד
יחודים על ידי רמזי עולם הבא בעולם
הזה לגלות השכינה ולבטל כוח הס"מ.
(עיין בזה פרשת ויגש כמבואר צפרדס
רימונים לרמ"ק שער כ"ד פרק י"ג על
נשמת אליהו הנביא זה לשונו: ובגין דאיהו
בסטרא דדבורא (זכר בחינת זיכרון עולם
הבא) יתיר מכל בני עלמא אתקיים
בקיומיה יתיר ולא מית כשאר בני עלמא.
בגין דכולא איהו מאילנא דחיי ולא מגו
עפרא ובג"ד אסתלק לעילא ולא מית
כאורח כל בני עלמא דכתיב (מז, ב) ויעל
אליהו בסערה השמים) כי אליהו הנביא
זכור לטוב נשמתו מלד הזכר בחינת זכרון
עולם הבא, בחינת איוב החיים בחינת
תפילין (כמבואר בתורה הנ"ל) הנקראים
חיים הפך מיתת הלב. ועוד כי אליהו
אשר הוא נביא בחינת ביד הנביאים
אדמה, יבוא לתרץ קושיות התיקו לפסוק
הלכה על ידי תקון המדמה דיקא על ידי
שזיכך הגוף, הפך הקליפות שאין להם גוף
שרואים לשכון על פי שונה הלכות לבדוא
הלכות שאינם מצוררות.

ועתה בא לעורר כאמור נשמת אליהו
הנביא לעשות יחוד קב"ה ושכינתיה
עד עת בא הגאולה

מְלֶאכֵי הַשָּׂרֵת דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (ישעיהו לג, ז) הֵן אֲרָאֲלֶם צְעָקוֹ חוּצָה, לְבַר מְהִיבְלִין, לֹא אֵית מָאן דְּמִקְבֵּל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל, בְּמִה צְפָרִין מְצַפְצָפִין בְּצְלוֹתֵין לְגַבֵּי אֲמֹהוֹן,

נחל זהר

יחוד העולמות מלמטה למעלה). וזה האור המסלק חושך הגלות, מאיר מלאך השלום, מלאך הברית, אליהו הנביא לאלו שבחוץ ומצער שלום, שהיא הגאולה, כי שלום הוא חיבור הפכים בחינת יחוד ה' אלקי חיבור ההשגחה מעל הטבע הנמשכת מעולם הבא בתוך עולם הזה מקום הטבע גימטריא חלוקים.

וממשיך רש"י לעורר אליהו לתקן מקום לגאולה על ידי חיזוק האמונה הנפולה כי זה העיקר כמוצא בתורה הג"ל דברע הסבא (סבא הוא אליהו) למשפטים, שירותא למהמנותא סילוקא למחשבה בעלמא לחתי שהתחלת האמונה היא עליית המחשבה של האמונה בעולם הבא שעל ידי זה יש עליה כביכול לעולם הבא, אשר מתוך זאת האמונה כוח התפילה ועתה יש נפילת האמונה ואין מתקבלת התפילות.

לֹא אֵית מָאן דְּמִקְבֵּל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל, – לֹא נִמְצָא כְּבִיכּוֹל מִי שְׁמַקְבֵּל תְּפִילּוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי רְחוּקִים בְּדַעַתְם הַנְּפֹלָה לְחוּץ קִרְבָּתוֹ לְהַתְּפַלֵּל כְּרָאוּי. מִפְּנֵי מִיתַת הַלֵּב וְהַשְׂכָּחָה, מִפְּנֵי שְׁלֹא מְצַלְחִים לְזָכוֹר עוֹלָם הַבָּא כְּרָאוּי.

בְּמִה צְפָרִין מְצַפְצָפִין בְּצְלוֹתֵין לְגַבֵּי אֲמֹהוֹן, דְּאֵינוֹן מְקַבְּלִין עַל אֲרָעָא, – כִּמָּה נִשְׁמָת מְצַנֵּי עֲמוּנָה מְפַלְפֵּים בְּכָל זֶמַן בְּתִפְלַתְם בְּדִיבּוֹר נְפֹל שְׁאִין בּוֹ חִיתוּךְ

המלאכים שהם הצדיקים ממשיכים התגלותך בעולם, כי ה' משפיע לרכס התגלות אליהו בעולם בעת עיבורו בהם או בהתגלותו ממס צפועל.

מְלֶאכֵי הַשָּׂרֵת דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (ישעיהו לג, ז) הֵן אֲרָאֲלֶם צְעָקוֹ חוּצָה, לְבַר מְהִיבְלִין, – מְלֶאכֵי הַשָּׂרֵת שְׁלִיחֵי הַסָּם לְהַמְשִׁיד שְׁפַע שֶׁל הַשְּׁגָחָה מֵעוֹלָם הַבָּא וְגַם הַצְּדִיקִים הַמְּגַלִּים סוּדוֹת הַרְמָזִים הַמְּלוּבָּשִׁים בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁנֹאמַר בְּהֵן הֵן אֲרָאֲלֶם צְעָקוֹ חוּצָה, בְּחִינַת יְפוּטוֹ מְעִינֹתֵיךְ חוּצָה, כִּי הֵם עוֹזְרִים לְרְחוּקִים אֲשֶׁר מִחוּץ לְהֵיכָל לְעֲשׂוֹת יִיחּוּדִים בְּמַעֲשֵׂה הַמַּעֲוֹת לִכְתֹּב וּתְפִילִין וּמִשָּׂא וּמִתָּן וְשִׁנְיָה, כִּי הֵיכָל הוּא בְּחִינַת מְקוֹם הַשְּׂכִינָה בְּפָנִים, גַּם גִּימְטְרִיָּא מְלָכוּת שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַשּׁוֹכֵנֶת בְּהֵיכָל וְהוּא הַתְּגוּלָּה הַהִשְׁגָּחָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּחִינַת הַנִּסִּים שֶׁהֵיוּ תַמִּיד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

אך היא נסתרת לאלו שמחוץ להיכל כאמור והצדיקים נותנים קולם בצעקה כדי שישמע למרחוק. ובעקבותיה היא לעת קצרה השכינה, שהיא שורש נשמות ישראל, על שהתרחקו משורשם שהיא נשמתם החצובה מתחת כסא הכבוד בעולם הבא ואין יודעים איך לגותה בעולם הזה כי אינם זוכרים עולם הבא. (עיין מקראות גדולות פירוש אראלם לפי רש"י הוא המוצא שהוא בפנים היכל וכידוע מזבח ר"ת מלכות ז"א בינה חכמה בחינת

דַּאינּוּן מְקַנְנֵנוּ עַל אֲרָעָא, דְּנִטְרִין לָךְ, וְכִלְהוּ אֶתְקַרְיָאוּ צְפָרִים, עַל שְׁם קֹן צְפוּר דַּאִיהִי
אִימָא קַדִּישָׁא, דְּאֶתְמַר בֵּיה (דְּבָרִים כֵּב, ו) בִּי יִקְרָא קֹן צְפוּר לְפָנֶיךָ, וְעֵלָה אֶתְמַר
(תְּהִלִּים פֶּד, ד) גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית, וְדָא ב' מְבַרְאֵשִׁית, דְּאֶתְמַר בֵּיה (מִשְׁלִי כֵד,
ג) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית, וְדָרוּר קֹן לָהּ דָּא אִימָא עֲלָאָה יוֹבֵל, דְּאֶתְמַר בֵּיה (וִיקְרָא כֵה,
י) וְקִרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאֲרִין, בְּזִמְנָא דְּצְפוּר מְצָאָה בֵּית דַּאִיהִי בִּי מְקַדְשָׁא, וְאֶתְבְּנִיאת
וְאֶתְתְּקַנְתָּ, מִיַּד דְּרוּר דַּאִיהִי שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, אֲשָׁפַחַת קֹן לָהּ לְעִילָא.

נחל זהר

הנמשך מעולם הבא בחינת פניך. ועוד
שהשראת השכינה היא במקומך ולפניך
ממש.

וְעֵלָה אֶתְמַר (תְּהִלִּים פֶּד, ד) גַּם צְפוּר
מְצָאָה בֵּית, וְדָא ב' מְבַרְאֵשִׁית, דְּאֶתְמַר
בֵּיה (מִשְׁלִי כֵד, ג) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית, –
ועל התגלות בעולם הזה של השכינה
שהיא הנפורה, עליה נאמר גם לפור מלאה
בית, היא אות ב' מצרשאית שהוא בית
המקדש, המקום בו מרומז בשלמות בית
המקדש העליון. ונאמר בשכינה, בחכמה
יבנה בית כי חכמת הבורא שהוא הסדר
האלוקי וחכמת הנהגתו בעולם, נמשך
דרך עולם הבא לבנות הנהגת עולם הזה
וכל אשר בו.

וְדָרוּר קֹן לָהּ דָּא אִימָא עֲלָאָה יוֹבֵל,
דְּאֶתְמַר בֵּיה (וִיקְרָא כֵה, י) וְקִרְאֲתֶם דְּרוּר
בְּאֲרִין, בְּזִמְנָא דְּצְפוּר מְצָאָה בֵּית דַּאִיהִי
בִּי מְקַדְשָׁא, וְאֶתְבְּנִיאת וְאֶתְתְּקַנְתָּ, מִיַּד
דְּרוּר דַּאִיהִי שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, אֲשָׁפַחַת קֹן
לָהּ לְעִילָא. –

ודרוור קן לה נאמר על אמא העליונה
היא הבינה הנקראת יובל והיא עולם

האותיות כראוי, אלא כמו לפסוק. או
יאמר על הלדיקים הפונים בתפילתם
לגבי אמם, היא השכינה, אשר הם
מקומם בהן והבית אשר בארץ שהוא
עולם העשייה, נקודת מרכז העולם
ומזיטין ופונים לשכינה בלמונתם בעולם
הבא.

דְּנִטְרִין לָךְ, – והלדיקים שומרים וזוכרים
אותך, מתי תבוא מעולם הבא ותתגלה
בעת הגאולה.

וְכִלְהוּ אֶתְקַרְיָאוּ צְפָרִים, עַל שְׁם קֹן
צְפוּר דַּאִיהִי אִימָא קַדִּישָׁא, דְּאֶתְמַר בֵּיה
(דְּבָרִים כֵּב, ו) בִּי יִקְרָא קֹן צְפוּר לְפָנֶיךָ, –
וכולם נקראים לפורים על שם קן הנפורה
מקום השראת השכינה (גמטריא לפורה)
שהיא אמא הקדושה שנאמר בה כי יקרא
קן לפור לפניך. כי השראת השכינה שהיא
התגלות ההשגחה מעולם העליון עולם
הבא, על נשמות ישראל המה המשולמים
לכפורים, כאן בעולם הזה שהוא קן ובית
להשראת השכינה, אמם הקדושה, שורש
נשמתם הקדוש בעולם הבא, אשר נאמר
בה כי (ר"ת כנסת ישראל) יקרא, הם
מקרי הזמן במחשבה דיבור ומעשה של
איש הישראלי כדי שיגלה אור הפנים

וּמִיָּד אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּחֶיהָ, אֵלַיִן שֵׁית בְּנִין דִּילָהּ, שֵׁית סְפִירוֹ, דְּאֵינוּן שִׁשֵּׁת יְמֵי
הַמַּעֲשָׂה, בְּלָהוּ פְּרָחִין לְגַבְהָ, בְּכַמְּהָ חֲגִין וְזַמְנִין וְיוֹמִין טָבִין, וְאֶפְרוּחִים דְּאֵינוּן יִשְׂרָאֵל
לְתַתָּא, בְּלָהוּ פְּרָחִין עֲמָה בְּגִלּוּתָא,

נחל זהר

הרע שצמדמה ומתגלה עולם הנשמות
עולם החרות עולם הדרור מפני הקן
אשר בנה הצדיק בניגון. גם לרור גמטריא
משכן הוא בית המקדש העליון אשר
תכליתו לשכון בבית המקדש התחתון
שיבנה במהרה בימינו אמן. גם לרור
גמטריא שמיני שהוא עולם הבא כידוע
גם גמטריא בזאת כי הוא מלובש ומרומז
בזאת שהיא המלכות עולם העשיה.

וּמִיָּד אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּחֶיהָ, אֵלַיִן שֵׁית
בְּנִין דִּילָהּ, שֵׁית סְפִירוֹ, דְּאֵינוּן שִׁשֵּׁת
יְמֵי הַמַּעֲשָׂה, בְּלָהוּ פְּרָחִין לְגַבְהָ, בְּכַמְּהָ
חֲגִין וְזַמְנִין וְיוֹמִין טָבִין, וְאֶפְרוּחִים
דְּאֵינוּן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, בְּלָהוּ פְּרָחִין
עֲמָה בְּגִלּוּתָא, - מאותה היד המנגנת
ומאספת את הרוח טובה ונקודות טובות
של עם ישראל, שאלו הנקודות של מעשי
הנשמה בעולם הזה, שהוא בחינת גילוי
זכרון העולם הבא שהיא הבינה, בעולם
הזה, שהם רמזי התגלות הנשמה בעולם,
על ידי זה, אשר שהיא הבינה (כידוע
מהתיקוני זהר על הזכרות, אשר קדשנו)
שתה ושמה אלכלה ובמקום המזבח מקום
עליית וחיבור בעולמות, אפרוחיה,
שהם שש הבנים שלה שש ספרות מחסד
ועד יסוד שכנגדם ששת ימי המעשה,
כולם עולים לגבה כלומר שמתגלה כי
ששת ימי המעשה וכל מחשבה דיבור

הבא (כמובא זה גם בתורה ז' חלק ב')
ונאמר בה וקראתם לרור בארץ, יש
לומר כי ה' כותב לרור בחוד עולם הזה,
דיבורים הנמשכים מעולם הבא שהיא
חכמת הזכרה כנ"ל ואנו לריכים לקרוא
ולבין אלו הדיבורים המרומזים בעולם
הזה הנקרא ארץ היא המלכות אליה
מתקבלים כל הספרות העליונות בצמחם
והלכשה. ובזמן שהלפור שהם כללות
נשמות ישראל בעולם הזה מולאים בית
שהוא בית המקדש, שיש בהם דעת להבין
רמזי ה' בחינת מי שיש בו דעה וחיבור
לה' בעולם הזה, כי מחבר עולם הבא
בעולם הזה בחינת יחוד ה' אלוקי, כאילו
נבנה בית המקדש בימיו, מיד לרור שהיא
השכינה העליונה, שורש נשמת ישראל
בעולם העליון, מולאת קן לה למעלה
להתגלות, כי עולם הבא מגיע לתכליתו,
והוא שנגלה אותו דיקא בעולם הזה. ויש
לומר מה שאמר רש"י מיד לרור, כי
הדרור שהוא עולם הבא מתגלה דיקא
על ידי היד והנגינה בחינת ביד הנביאים
אדמה, כי יד הוא מקום פקדון הרוחות
כמובא בתורה הנ"ל בחינת בידך אפקיד
רוחי, המורה על אמונה בעולם הבא
מקום שורש הנשמות, ועל ידי שמבין
הרמזים של ה' על שמחזקו לקרבו לראות
הנקודות הטובות שיש בו, נעשה ניגון
ביד, ניגון המגלה נשמתו בעולם ומבטל

וּבְזִמְנָא דְאָנוּן בְּיָצִים, דְּלִית לֹון גְּדַפִּין בְּפִקּוּדֵין דְּעֵשִׂיה לְפִרְחָא, אֲתָמֵר בְּה לֹא תִקַּח
הָאֵם עַל הַבָּנִים.

אִי הָבִי מָאִי בִי יִקְרָא קוֹ, אֲלָא בְּזִמְנָא דְּלִית לְהָ לְשִׁבְיָתָא אֲתֵר לְשִׁרְיָא תַמְּוֹן בְּקַבְרֵיעוּ,
אִיהִי אֲזִלַת בְּמִקְרָה,

נחל זהר

ומעשה שבהם, נמשכים מעולם הבא, שהיא אחימם, בכמה חגים וזמנים וימים טובים בעיקר אז עולים לבינה (כידוע בכוונות) ואפרוחים שהם ישראל למטה בעולם העשיה כולם עולים עמה בתוך הגלות, כי מעלת ישראל עם קדוש ומעלת חשיבות עולם הבא מתגלה דיקא בגלות ההסתרה, בבחינת יתרון האור מן החושך כאשר מגלים שדייקא בעולם הזה מרומז עולם הבא. וזה הכוח שלהם, לקבל זאת הדעת הוא בעיקר בחגים וזמנים וימים טובים כאמור שאז נקראים אפרוחים הפורחים למעלה.

וּבְזִמְנָא דְאָנוּן בְּיָצִים, דְּלִית לֹון גְּדַפִּין בְּפִקּוּדֵין דְּעֵשִׂיה לְפִרְחָא, אֲתָמֵר בְּה לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים. - בְּזִמְנֵי שְׂבִינֵי יִשְׂרָאֵל בְּבַחֲיִנַת בִּינִים מִפְּנֵי שְׂאִין לְהֵם כְּנַפְיִים בְּמִאֲוֹת עֵשִׂיה לְפִרוּחַ בְּהֵם, לְעֵלוֹת נְשִׁמְתָם וְהַשְׁגָתָם לְזַכְרוֹן עוֹלָם הַבָּא עַל יְדֵי קִיּוֹם הַמִּאֲוֹת תּוֹרָה תְּפִילָה לִיכִית תְּפִילִין וְשִׁינָה, כִּי אִינֵם מְלַחֲחִים לִיחַד בְּדַעְתָם יַחַד ה' אֲלֹכֵי- נֶאֱמַר בְּה לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, כִּי בְּאֲמַת עֵדִין הִיא רּוֹבַצְתָ עַל הַבָּנִים כִּי בְּאֲמַת מְלוּבָשׁ וּמְרוּמָז עוֹלָם הַבָּא בְּמִמְרוֹם הַמִּאֲוֹת גַּם שְׂאִינוּ יוֹדַע לְכוּן וּלְעֵשִׂוֹת יַחֻדִים.

אִי הָבִי מָאִי בִי יִקְרָא קוֹ, - שׂוֹאֵל רַשְׁבִּי עַל מַשָּׁל עֲלָמוֹ, אֲסֵ כֹן שְׂאֲמַח שְׂהִיא הַלְיַפּוֹר שְׂהִיא הַבִּינָה וְהַאֲפִרוּחִים הֵם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִיא תְּמִיד רּוֹבַצְתָ עַל הַבָּנִים בִּין אֲסֵ הֵם אֲפִרוּחִים בִּין אֲסֵ הֵם בִּינִים, מֵה כּוֹנֵת הַנִּמְשָׁל בְּאוֹמְרוֹ כִּי יִקְרָא קוֹ לְיַפּוֹר הַמּוֹרָה שְׂאִין הַדְּבַר קְבוּעַ וְתְּמִידִי אֲלֹא דְרַךְ מִקְרָה, לְפַעֲמִים, בְּהַפְתָּעָה וְהַסָּח הַדַּעַת.

אֲלָא בְּזִמְנָא דְּלִית לְהָ לְשִׁבְיָתָא אֲתֵר לְשִׁרְיָא תַמְּוֹן בְּקַבְרֵיעוּ, אִיהִי אֲזִלַת בְּמִקְרָה, - אֲלֹא הַתְּשׁוּבָה לְשִׁאֲלָתוֹ הִיא, כִּי בְּאֲמַת הַשְּׂכִינָה שׂוֹכְנַת עִמָּם תְּמִיד רַק שֵׁשׁ שְׁנֵי אֲוִפְנִים בְּהֵם הָאֵם רּוֹבַצְתָ עַל הַבָּנִים, כִּי זְמַן שְׂאִין לְשִׁכְיָנָה מִקּוּם קְבוּעַ לְשִׁרְוֹת בּוֹ הִיא הוֹלְכַת בְּמִקְרָה, הַלִּיכָה רּוּמָז עַל הוֹד וְהַדֵּר, שְׂהֵם נֹחַ וְהוֹד בְּבַחֲיִנַת רְגֵלִין בְּבַחֲיִנַת הַרְמִזִּים הַגִּ"ל כִּפִּי הַתְּרַחֲקוֹת נְשִׁמְתָ אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִדַּעַת עוֹלָם הָאֲמַת, מֵה שְׂנוֹפֵל לְמַדְמָה הַבָּא מִבְּהַמִּיּוֹת וְהַבְּבוֹת נְפֻלוֹת, כִּי ה' מְרַמָּז לְכָל אֶחָד וְאֶחָד תְּמִיד כִּפִּי מִדְּרַגְתּוֹ שִׁיתְקַרֵּב אֲלָיו, וְאֲלֹו שִׁיֲאָו מִחוּץ לְקַבְרֵיעוֹת בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְהַתְּפִילָה עֵדִין הַשְּׂכִינָה עִמָּהֶם, רַק מֵאַחַר וְעוֹלָה וְיוֹרֵד אֲזִי הַתְּלַבְּשׁוֹת הַשְּׂכִינָה הַמְרַמָּזת לוֹ מִתְּגַלָּה לְפִי מִקְרֵי הַזְּמַן הַשְּׂוִנִים וְהַמְשׁוּנִים שְׂלוֹ.

וְדָא אִיהוּ כָּל הַקּוּבֵעַ מְקוּם לְתַפְלָתוֹ וְכוּ', כְּמָה דְנִשְׁמַתִּין עֲבָדִין, הֵכִי שְׂרָיָא שְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן, נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי קְבוּעָה בְּצִלּוֹתָא אוּ בְּאוֹרֵייתָא אִיהִי אֲתֵר קְבוּעַ לְשְׂרָיָא בְּהַ שְׂכִינְתָא, אָבֵל נִשְׁמַתָּא דְלִית לָהּ קְבִיעוּ בְּצִלּוֹתָא אוּ בְּאוֹרֵייתָא, אָלָא אִי אֲזַדְמַנְת לָהּ בְּמִקְרָה, הֵכִי אִיהִי שְׂרָיָא עֲלָהּ בְּמִקְרָה, וְדָא אִיהוּ כִּי יִקְרָא קוֹן צְפוֹר לְפָנֶיךָ וְכוּ'.
 דְּוֵדָאִי נִשְׁמַתָּא, אִיהִי קוֹן צְפוֹר וְכוּ' הֵהִיא נִשְׁמַתָּא דְבַר נִשְׂ אֲתִקְרִיאַת קוֹן צְפוֹר,
 וְגוֹפָא קוֹן דְּנִשְׁמַתָּא,

נחל זהר

או תורה שהם עבודות פנימיות להשיג השכינה אזי היא שורה בדרך קביעות בחינת זכרון תמידי הפך השכחה, אבל נשמות שאין להם קביעות בתפילה או תורה והם בחינת שכחת זכרון עולם הבא אזי היא גם מזדמנת להם כפי המקרה שלהם ומחכה שיחפשו רמזיה לגלות שהיא שורה עליהם כפי ריחוקם וזהו כי יקרא קוֹן צְפוֹר לְפָנֶיךָ, דע כי כל המקרים העוברים עליך בכל יום הם בהשגחה פרטית במחשבה ליבור ומעשה, השגחת השכינה הרובצת עליך.

דְּוֵדָאִי נִשְׁמַתָּא, אִיהִי קוֹן צְפוֹר וְכוּ' הֵהִיא נִשְׁמַתָּא דְבַר נִשְׂ אֲתִקְרִיאַת קוֹן צְפוֹר, וְגוֹפָא קוֹן דְּנִשְׁמַתָּא, – דוֹדָאִי כֹל נִשְׁמָה הִיא מִשְׁכָּן וְכוּ' לִשְׁכִינָה הַנִּקְרָאת לְצְפוֹר וְכוּ' אִתָּהּ נִשְׁמָה שֶׁל אִתּוֹ אֵלֶּם שְׂאִין לוֹ קְבִיעוֹת בְּצִתִּי כְּנִסְיוֹת וּמְדַרְשׁוֹת בְּתוֹרָה וְתַפִּילָה וְיֵשׁ שְׁאוֹתוֹ בְּרַנֵּשׁ יוֹרָא לְמִשְׁאֵל וּמִתָּן לֵלֵךְ שְׁקִיעַ תּוֹרָה וְתַפִּילָה, וְאִתָּהּ נִשְׁמָה כִּלְפִי הַשְׁכִּינָה נִקְרָאת קוֹן צְפוֹר הַמוֹפִיעָה בְּדֶרֶךְ מִקְרָה כְּנִ"ל לְפִי מַעֲשָׂיו. וְגוֹפּוֹ וּמַעֲשָׂיו גּוֹפּוֹ הֵם קוֹן וּמִשְׁכָּן לְנִשְׁמָתוֹ. כְּלוֹמֵר שֵׁשׁ כְּאוֹן לְבוֹשׁ לְבוֹשׁ. הַגּוֹף לְבוֹשׁ לְנִשְׁמָה וְהַנִּשְׁמָה לְבוֹשׁ לְשְׁכִינָה וּמִתְקַיֵּים

וְדָא אִיהוּ כָּל הַקּוּבֵעַ מְקוּם לְתַפְלָתוֹ וְכוּ', – וְזֶהוּ כִּי כֹל הַקּוּבֵעַ מְקוּם לְתַפְלָתוֹ וְגַם תּוֹרָתוֹ, שְׁקִיעוֹת בְּלָבוֹ בְּאוֹפֵן חוֹזֵק וְכוּ' זְכוֹן שֶׁל עוֹלָם הַבָּא, כִּי הַקְבִּיעַ הַשְׂוֹאֵל מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, עִמּוֹ בְּתוֹךְ דְּבָקוֹת הַתּוֹרָה וְהַתַּפִּילָה, אִזִּי יֵשׁ לוֹ דַּעַת בְּחִינַת אֲצִרְהֵם אֵלֶּיךָ (כְּמוֹצֵא שֶׁם בְּתוֹרָה הַנִּ"ל) בְּחִינַת אֵלֶּיךָ אֲצִרְהֵם בְּעִזְרוֹ. בְּחִינַת דַּעַת וְאֵתְּהָה לְקוֹשֶׁה הַפֶּךָ אֵתְּהָבּוֹת נְפוּלוֹת הַבְּאוֹרֹת מִהַמְדַמָּה, בְּחִינַת כִּי נִדְמָו עִמִּי מְבַלִּי דַּעַת, בְּחִינַת כִּי אֵתְּהָה דַּעַת מֵאִסַּת וְאִמְסַךְ מִכְהֵן לִי הַפֶּךָ בְּחִינַת אֲצִרְהֵם כְּהֵן אִישׁ חֹסֵד.

כְּמָה דְנִשְׁמַתִּין עֲבָדִין, הֵכִי שְׂרָיָא שְׂכִינְתָא עִמָּהוֹן, נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי קְבוּעָה בְּצִלּוֹתָא אוּ בְּאוֹרֵייתָא אִיהִי אֲתֵר קְבוּעַ לְשְׂרָיָא בְּהַ שְׂכִינְתָא, אָבֵל נִשְׁמַתָּא דְלִית לָהּ קְבִיעוּ בְּצִלּוֹתָא אוּ בְּאוֹרֵייתָא, אָלָא אִי אֲזַדְמַנְת לָהּ בְּמִקְרָה, הֵכִי אִיהִי שְׂרָיָא עֲלָהּ בְּמִקְרָה, וְדָא אִיהוּ כִּי יִקְרָא קוֹן צְפוֹר לְפָנֶיךָ וְכוּ'. – כִּי כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל הַנִּשְׁמָתוֹת כִּי בְּאוֹתוֹ אוֹפֵן שׁוֹרָה בְּהֵם הַשְׁכִּינָה, נִשְׁמָה שְׁקִיעוֹת בְּתַפִּילָה

וְכַן נִשְׁמָתֵינוּ דְּאֵינוּן עוֹלִימָאן דִּילָהּ, דְּאִתְקַרְיָאוּ בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ רַעוּתֵיהּ, יִתְבִּין בְּגוּפֵינוּ דְּאֵינוּן קֹן דְּלֵהוֹן בְּאַרְחַּ מְקַרְהָ, בְּזִמְנָא דְּלֵאוּ אֵינוּן קְבוּעֵין בְּבִתֵּי פְּגִסוּת וּבְבִתֵּי מוֹדְרָשׁוֹת, וְדָא אִיהוּ כִּי יִקְרָא קֹן צְפוּר לְפָנֵינוּ.

וְעוּד קֹן צְפוּר לְעִילָא, אִיהוּ פְּרִסְיָא, וְקֹן דִּילָהּ לְתַתָּא מוּטְטְרוּ"ן, וְעִילָהּ אִתְמַר (בְּמַדְבַּר יד, יח) וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה, דְּתַמְּן קֹן, וְאִיהוּ קֹנָא וְנוֹקָם, בְּזִמְנָא דְּלֵא אִשְׁבָּחַת קִינָא לְשִׁרְיָא,

נחל זהר

שֶׁל הַפְּסוּק הַשּׁוֹכֵן אֶתֶם בְּתוֹךְ טוֹמְאֵת. כֵּן נִשְׁמָתֵינוּ דְּאֵינוּן עוֹלִימָאן דִּילָהּ, דְּאִתְקַרְיָאוּ בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ רַעוּתֵיהּ, יִתְבִּין בְּגוּפֵינוּ דְּאֵינוּן קֹן דְּלֵהוֹן בְּאַרְחַּ מְקַרְהָ, בְּזִמְנָא דְּלֵאוּ אֵינוּן קְבוּעֵין בְּבִתֵּי פְּגִסוּת וּבְבִתֵּי מוֹדְרָשׁוֹת, וְדָא אִיהוּ כִּי יִקְרָא קֹן צְפוּר לְפָנֵינוּ. אֶתֶם הַנְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר הֵם מִכְּרָוִי כִּרְאוּי בְּהַשְׁגַּחַת הַשֵּׁם עֲלֵיהֶם בְּהַמְשָׁא וּמִתָּן לְבַרְר הַנִּיּוֹלוֹת כִּי אֵינוּן זֶהם קְבִיעוֹת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִילָה וְזֶהוּ כִּי יִקְרָא קֹן צְפוּר לְפָנֵינוּ. אֶתֶם הַנְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר הֵם מִכְּרָוִי כִּרְאוּי בְּהַשְׁגַּחַת הַשֵּׁם עֲלֵיהֶם בְּהַמְשָׁא וּמִתָּן לְבַרְר הַנִּיּוֹלוֹת כִּי אֵינוּן זֶהם קְבִיעוֹת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִילָה לְפִי מַקְרִי הַזְּמַן וְהַמְשָׁא וּמִתָּן בְּמַחְשַׁבָה לִיבּוֹר וּמַעֲשֵׂה שְׂכָל יוֹם.

וְעוּד קֹן צְפוּר לְעִילָא, אִיהוּ פְּרִסְיָא, וְקֹן דִּילָהּ לְתַתָּא מוּטְטְרוּ"ן, וְעִילָהּ אִתְמַר (בְּמַדְבַּר יד, יח) וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה, דְּתַמְּן קֹן, וְאִיהוּ קֹנָא וְנוֹקָם, בְּזִמְנָא דְּלֵא אִשְׁבָּחַת קִינָא לְשִׁרְיָא, - וְעוּד פִּירוּשׁ קֹן צְפוּר לְמַעְלָה בְּעוֹלָם הַבָּא, הוּא כְּפֹא, כְּסֹא הַכְּבוֹד שׁוֹרֵשׁ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי כְבוֹד ה' יִתְבַּרֵּךְ יוֹשֵׁב עַל נִשְׁמוֹתֵינוּ, כִּי ע"י נִשְׁמַחְנוּ הַמַּקְיִימוֹת לְאוֹן ה' שְׁהוּא כְבוֹדוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, מִתְּגַלֵּה ע"י זֶה כְבוֹד הַשֵּׁם הַמְּגִיעַ מֵעוֹלָם הַבָּא. וַיֵּשׁ לּוֹמֵר בְּדֶרֶךְ כְּחוֹת עַל הַמּוֹבָא בְּסוּף הַתּוֹרָה בְּעֵנִין הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת וְלִיקוּט תּוֹוֵי הַנִּיּוּן הַקְּשׁוֹר לְתוֹרָה רַפ"ב בְּעֵנִין חִיפּוּשׁ הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת שֶׁהֵם

כֵּן נִשְׁמָתֵינוּ דְּאֵינוּן עוֹלִימָאן דִּילָהּ, דְּאִתְקַרְיָאוּ בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ רַעוּתֵיהּ, יִתְבִּין בְּגוּפֵינוּ דְּאֵינוּן קֹן דְּלֵהוֹן בְּאַרְחַּ מְקַרְהָ, בְּזִמְנָא דְּלֵאוּ אֵינוּן קְבוּעֵין בְּבִתֵּי פְּגִסוּת וּבְבִתֵּי מוֹדְרָשׁוֹת, וְדָא אִיהוּ כִּי יִקְרָא קֹן צְפוּר לְפָנֵינוּ. - וְכֹן כֹּל הַנְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר הֵם הַעוֹלָם שֶׁל הַשְּׂכִינָה, כִּי הַשְּׂכִינָה נִעְלָמָה וּמִסְתַּתֶּרֶת בְּהֵם רַק בְּדֶרֶךְ רַמּוֹ. וְאֶלּוֹ הַנְּשָׁמוֹת נִקְרְאוֹת בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ רַעוּתֵיהּ, כִּי מֵאַחַר וְאֵינוּן זֶהם הַשְּׂפַעַת הִירֵיעָה לְאַחוֹן, כְּלוֹמֵר הַשְּׂפַעַת הַלְּדִיק לְשְׂכִינָה בְּחִינַת בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ לְדִיק, מִפְּנֵי שְׂאִין עוֹסְקִים בְּמַשָּׂא וּמִתָּן בְּחִינָה מֵאַחַר וְרֹאשׁ לְעַבּוֹד טֵרֵם עִסְק קְבִיעוֹת הַתּוֹרָה שְׁזֵה מוֹרָה עַל הַחִינּוּת בְּמַשָּׂא וּמִתָּן, וּמִפְּנֵי אֵי קְבִיעוֹת וְחִשְׁבּוֹת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִילָה שֶׁל הַמְּשָׂא וּמִתָּן הַמְּבַרְרִים הַנִּיּוֹלוֹת, אֵינוּן הַשְּׂכִינָה מִקְבַּלַת הַשְּׂפַעַת הַלְּדִיק וְהִיא בְּחִינַת בְּתוּלָהּ וְאֶלּוֹ הַנְּשָׁמוֹת אֲשֶׁר הֵם הַשְּׂכִינָה בְּחוּסֵם בְּהַעֲלֵם הֵם גַּם בְּחִינַת בְּתוּלוֹת אַחֲרֵיהּ רַעוּתֵיהּ, יוֹשְׁבוֹת אֶלּוֹ הַנְּשָׁמוֹת בְּגוּפֵם שֶׁהֵם הַקֹּן

בְּדֶרֶךְ, דָּא דְאַתְמַר בְּה (יהושע ה, ד) מְתוּ בַּמְדָּבָר בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם, וְעוֹד בְּדֶרֶךְ, דָּא קְבוּרַת רַחֵל, דְּאִיהִי בְּפִרְשַׁת אֹרְחִיו, וְעֲלָה אֶתְמַר (ירמיה ט, א) מִי יִתְּנֵי בַּמְדָּבָר מְלוֹן אֲרָחִים, וְאֵינֵנו תְּרִין מְשִׁיחִין, דְּמִתְּמָן קָא עֲבְרִין בְּד אֶתְאֵן לְמַפְרָק לְיִשְׂרָאֵל.

נחל זהר

הלכ כנ"ל. במדבר מקום הקליפות, על דיבור לשון הרע, כי בצחינת הברית יש מ"ל אורות שעליהם חופה הערלה הבאה מהמ"ל עמים (תורה י"ט) שהם צחינת המדמה הבהמי המסתיר צחינת נבואה שהיא מדמה דקדושה. כי ילאו ממלכים עם קליפת הזימה והיתה אז השכינה שהיא הנפוח בצחינת דרך.

וְעוֹד בְּדֶרֶךְ, דָּא קְבוּרַת רַחֵל, דְּאִיהִי בְּפִרְשַׁת אֹרְחִיו, וְעֲלָה אֶתְמַר (ירמיה ט, א) מִי יִתְּנֵי בַּמְדָּבָר מְלוֹן אֲרָחִים, וְאֵינֵנו תְּרִין מְשִׁיחִין, דְּמִתְּמָן קָא עֲבְרִין בְּד אֶתְאֵן לְמַפְרָק לְיִשְׂרָאֵל. - ועוד (כנ"ל) המרמז על נקודות טובות ברור המדמה בדרך זאת קבורת רחל, צחינת מתת הלכ, הסתרת השכינה הנקראת רחל כידוע. שהיא קבורה בפרשת דרכים, צחינת פירוש וגילוי הדרך לחזור להשם. כי כמו אבא שאלו שעסק בקבורת מתים ותקן הרע עין של התנשאות על ידי צחינת משיח, כך גם יעקב קבר את רחל. כי התיקון למתה היא הקבורה של השכינה בדרך, כלומר הידיעה כי גם בדרך בתוך טומאת פגם הברית עדין שוכן אתם בתוך טומאתם לחזקם לשוב בתשובה ברחמים להבין הרמזים גם בשאלו תחתיות ומתחתיו צחינת קבורה בעומק האדמה

גילוי אור הנשמה בעולם, צחינת ועוד מעט, כי זה העוד הוא הנקודה הטובה והיא הקן של הנשמה.

והקן של השכינה העליונה שהיא כנסת ישראל, כסא הכבוד, הקן שלה למטה להנהיג העולם הוא מט"ט שהוא שר בצבא ה' להנהיג העולם בששת ימי המעשה במחשבה דיבור ומעשה בהשגחה פרטית כפי עניין בניית השכינה למעלה. ועליו נאמר ונקא לא ינקה, אשר שם אותיות קן, והוא קנא ונוקס. כי גם בקנאה והנקמה אותיות קן. כי בזמן שאין קן של מעשינו להשרות השכינה, אזי נעשה קנאת ה', כי שורש הקנאה היא בהתנשאות צחינת מלכות, מדוע אין העם ממליך את מלך הכבוד ולוקחים המלכות לעצמם ואינם מכינים כלי להתגלות המלכות בעולם הזה ואזי מהפכים לירוף קן לכירוף נקא ולכרוף נוקס.

בְּדֶרֶךְ, דָּא דְאַתְמַר בְּה (יהושע ה, ד) מְתוּ בַּמְדָּבָר בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם, - וענין מליחת הקן בדרך מורה על הסתרת השכינה בגלות, שאין מלכיים לזכור עולם הבא כראוי צחינת מתת הלכ, כי על ידי רע עין ולשון הרע נופל לאהבות נפולות ולפגם הברית ר"ל, צחינת אשר קרד בדרך צחינת דרך אשה מנאפת, ועל ידי זה מתגבר עליו כח המדמה ומתת

בְּכֹל עֵץ דָּא אִיהוּ עֵץ הַחַיִּים, דְּאִתְמַר בֵּיה (מִשְׁלֵי ג, יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, וְעֲלִיהָ אִתְמַר (דְּבָרִים כ, יט) בִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה,

נחל זהר

זימניו יהיה על ידי שני המשיחים כנ"ל שמקומם בקשר של תפילין הנקראים חיים הפך מיתת הלז. ועל השכינה בתיקונה נאמר עץ חיים היא, שממשיכה חיים ללז על ידי שמחזיקים בה זידינו בחינת זיד הנביאים אדמה, בחינת ברור המדמה על ידי חיפוש הנקודות טובות בחנות לילה, שעל ידי זה עיקר חיזוק הנפש וחיותה בחינת מחזיקים בה, שמתחזקים על ידה.

ועל אותו אחד המשיך חיים מדבקות (תפילין) בשכינה עליו נאמר כי האדם המזכיר במדמה שלו, בחינת אדם מן האדמה, בחינת זיד הנביאים אדמה, הוא נעשה עץ המקבל חיות מן השדה שהיא השכינה כידוע.

ויש לרמוז בענין העץ העשוי מגזע וענפים שהוא בחינת זכרון עולם הבא בכללות בחינת גזע ובפרטיות בחינת ענפים. שמיד בקומו משנתו זוכר עולם הבא בכללות ובמשך היום ממשיך הזכרון בפרטות במחשבה ליצור ומעשה הנקראים לידו.

ועוד פירוש כמובא בסעיף ג', עץ החיים היא התורה שהיא בחינת הסתפקות, שמספקת מזון כולם. כי עיקר השגת זכרון עולם הבא הוא דיקא על ידי התורה.

והמדמה, והשכינה תמיד מלפני שזינו רמזיה על ידי הלדיקים, בחינת מי, שהיא הזינה, שכינה עליונה, יתנני במדבר, שהשכינה מדברת ומרמזת לעם ישראל להתקרב אליה.

כי היא מלון ומשכן לאורחים בדרך המחפשים אותה גם בגלות להבין רמזיה שבכל יום ויום. ואלו האורחים שלה המזינים את דרך המדבר ומזינים ליצוריה הם שני המשיחים אשר ממקום קבורת רחל יעברו כאשר יבואו לגאול ישראל. כי שרש המשיחים בקשר של תפילין בחינת מלך אסור ברהטים כמבואר בתורה הנ"ל על המשך הזה. והוא הבחינת מה שיודעים להבין הדיבור שנמצא בבחינת אחרים והסתרתם פנים להפוך האחר לאורח ודרך ברורה להתקרב אליו יתברך. כי משיח שורשו במלכות, לעלות המלכות מזין העמים למלכות ה'. לגלות קבורת רחל בדרך כנ"ל. לגלות את השכינה מהסתרתה וקבורתה.

בְּכֹל עֵץ דָּא אִיהוּ עֵץ הַחַיִּים, דְּאִתְמַר בֵּיה (מִשְׁלֵי ג, יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, וְעֲלִיהָ אִתְמַר (דְּבָרִים כ, יט) בִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה, - ככל עץ זהו עץ החיים, כי השכינה שהיא הנפוח, שלמותה על ידי זכרון עולם הבא, ועיקר המשכת זה הזיכרון לעתיד לבא במהרה

וְעוֹד בְּכָל עֵץ דָּא צְדִיק דְּאִתְמַר בֵּיה (בראשית א, יא) עֵץ פְּרִי עֲשֵׂה פְּרִי לְמִינוּ, וְדָא יוֹם הַשַּׁבָּת דְּתַמְנָן זְווגָא דְשִׁבְעִיתָא עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתַמְנָן אֵית לָהּ גְּיִיחָא, וְעֲלִיהּ אִתְמַר (תהלים א, ג) וְהָיָה בְּעֵץ שָׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ, דָּא עֵתוֹ דְּצְדִיק דְּאִיְהִי לֵיל שַׁבָּת, דְּצְדִיק מְגִיד פְּרָחִין נְשָׁמְתִין חֲדָתִין בְּיִשְׂרָאֵל עֲרַב שַׁבָּת דְּאִתְקְרִיאוּ פְּנִים חֲדָשׁוֹת.

נחל זהר

וּשְׁס בְּזֵה הָעֵץ צִיּוּם הַשַּׁבָּת יֵט לְשִׁכְיֵנָה מְנוּחָה כִּי חוֹזְרֵת לְשִׁרְשָׁהּ. וְעַל זֶה הַלְדִיק הַגּוֹרֵם לְזֵה הַיִּיחּוּד נִאֲמַר וְהָיָה כְּעֵץ שָׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ, וְהָיָה לְשׁוֹן שְׂמָחָה, שְׁעַל יְדֵה שׁוֹרָה הַנְּבוֹרָה שְׁהִיא צְרוּר הַמְדָמָה צְחִינַת צִיד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה, צְחִינַת וְשִׁמְחָתָם צִכּוּל מְשַׁלַּח יְדִיכֶם.

וְהַשְּׂמָחָה הִיא כְּפִי הָעֵץ, הוּא הַלְדִיק הַשְּׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם צְחִינַת מִי צְרַר מַיִם בְּשִׁמְלָה צְחִינַת שְׂמִירַת הַלֵּב מִן הַמְדָמָה. אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ כִּנ"ל זֶה עֵת הַלְדִיק שְׁהוּא לֵיל שַׁבָּת כִּי מֵהַלְדִיק שְׁהוּא נוֹשֵׂא מִשָּׁךְ הַזְרַע כְּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק לְהַשְׁפִיעַ לוֹ, עַל יְדֵי הַלְדִיק מִתְּצַרְרִים הַנִּילוּכֹת וְהַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת צְחִינַת נִיגוֹן שְׁבַמְשָׁךְ כָּל הַצְּבוּעַ וְעוֹלָם צִיּוּם הַשַּׁבָּת לְמָקוֹם מְנוּחָתָם עוֹלָם הַבָּא.

וְהַלְדִיק מִמְנוּ פּוֹרְחִין וְעוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת הַחֲדָשׁוֹת בְּיִשְׂרָאֵל עֲרַב שַׁבָּת וּנְפִירוֹת מְקַלְפוֹת שְׁרָאוּ לְהַתְּלַבֵּשׁ בָּהֶם כִּי אֲלוֹ הַקְּלָפוֹת אֵין לָהֶם גּוֹף וְרוּחֹת לְהַתְּלַבֵּשׁ צְפִי שׁוֹנֵה הַלְכוֹת הַחֲדָשׁוֹת שְׁהֵם נְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת, וְהַלְדִיק מְלִיל אֹתָם הַנְּשָׁמוֹת עַל יְדֵי הַשְּׂמָחָה כִּנ"ל (וְהַדְּבָרִים לְרִיכִים עוֹד בִּיאֹרֹר רַב עַל פִּי סַעֲיָף ג שֶׁם בְּתוֹרָה עֵינִין

וְעוֹד בְּכָל עֵץ דָּא צְדִיק דְּאִתְמַר בֵּיה (בראשית א, יא) עֵץ פְּרִי עֲשֵׂה פְּרִי לְמִינוּ, וְדָא יוֹם הַשַּׁבָּת דְּתַמְנָן זְווגָא דְשִׁבְעִיתָא עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתַמְנָן אֵית לָהּ גְּיִיחָא, וְעֲלִיהּ אִתְמַר (תהלים א, ג) וְהָיָה בְּעֵץ שָׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר פְּרִיו יִתֵּן בְּעֵתוֹ, דָּא עֵתוֹ דְּצְדִיק דְּאִיְהִי לֵיל שַׁבָּת, דְּצְדִיק מְגִיד פְּרָחִין נְשָׁמְתִין חֲדָתִין בְּיִשְׂרָאֵל עֲרַב שַׁבָּת דְּאִתְקְרִיאוּ פְּנִים חֲדָשׁוֹת. - וְעוֹד פִּירוּשׁ בְּכָל עֵץ זֶה הַלְדִיק הַנְּקֵרָא מְשָׂא, הַנוֹשֵׂא מִשָּׁךְ הַזְרַע, כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וּכְנִסַת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא הַשְּׁכִינָה נְקֵרָא מִתֵּן שְׁנוֹתָנָה אֶת הַשְּׁפַע שְׁמַקְבֵּלָה מֵהַלְדִיקָה, וְהִיא מְקוֹנְנַת וּמְמַשְׁכִּיחָה הַשְּׂגָחָה צְעוֹלָם עַל יְדֵי הָעֵץ זֶה הַלְדִיק שְׁנִאֲמַר בּו עֵץ פְּרִי עֲשֵׂה פְּרִי לְמִינוּ, זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת מְעִין עוֹלָם הַבָּא עוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת כִּידוּעַ (הַקְּדָמַת הַזֶּהר) שְׁבוּ נַעֲשֵׂה הַיִּחּוּד שֶׁל הַשְּׁכִינָה עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׁכָל הַמְּצוּוֹת שְׁאֵנוּ עוֹשִׂים צְעוֹלָם הַזֶּה וּבְשַׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה מִתְּאַחַדִּים עִם שְׁרָשָׁם שְׁבַעֲוֹלָם הַבָּא שְׁהִיא הַתּוֹרָה שְׁהִיא כְּנִגְדַּת קַב"ה.

אֶפְרוּחִים אֵלָיו תִּלְמִידֵי חֲכָמִים, דְּבִגְיָהוֹן שְׂרָיָא שְׂבִינְתָא עַל יִשְׂרָאֵל, אוּ בִיצִים
אֵלָיו אֵינוֹ תִינּוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ, דְּבִגְיָהוֹן שְׂרָיָא שְׂבִינְתָא עַל יִשְׂרָאֵל, וְאֵלָיו אֵינוֹ
מְאָרֵי מִקְרָא, וּבִזְמַנָּא דְאֵינוֹ עֶסְקִין בְּאוֹרֵייתָא אוּ בְמַצְוֵה דְאֵינוֹ קוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא
וְשְׂבִינְתָא, וְגַרְמֵי לְחַבְרָא לֹון בְּחֻדָּא, יִרְתִּין מִתְּפָן נְשָׁמְתִין,

נהל זהר

מלד שיודעים התורה שזעל פה שהיא
פירוש המקרא, כן גם יודעים לקרוא
הרמזים החקוקים בימיהם בכל הנקרא
להם ולתלמידהם. והתינוקות מלד היותם
תמימים שזכל לקבל את המליצות כפי
שהיא ללא פניות ודאגות באמונה פשוטה
ומקבלים חיות מהמליצות ללא מסכים.
ולכן משרים גם על סובדים אותם אמונה
כי השכינה שורה עמהם גם כן.

וּבִזְמַנָּא דְאֵינוֹ עֶסְקִין בְּאוֹרֵייתָא
אוּ בְמַצְוֵה דְאֵינוֹ קוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא,
וְשְׂבִינְתָא, וְגַרְמֵי לְחַבְרָא לֹון בְּחֻדָּא,
יִרְתִּין מִתְּפָן נְשָׁמְתִין, - ובזמן שהתלמידי
חכמים הקדושים ותינוקות של בית רבן
עוסקים בתורה או במלוה שהם קב"ה
ושכינתו, כי התורה הנקראת קב"ה,
שהיא חכמת הבורא, אשר השתעשע בה
אלפים שנים קודם בריאת העולם, היא
בחינת עולם הבא, כי התורה היא שורש
לעולם הזה שבו מקיימים המלוות, לגלות
שכינתא בעולמנו. והם בעוסקם בתורה
ומלוה גורמים לחבר אותם כאחד בחינת
יחוד ה' אלקני. כי שניהם כאחד מזכירים
עולם הבא בעולם הזה ומזכירים זה את
זה, כי מלוה הנעשית בפועל נלמדת
מהתורה ובתורה כלולה המלוה זכות.
ומזאת העבודה של תורה ומלוה של

אֶפְרוּחִים אֵלָיו תִּלְמִידֵי חֲכָמִים,
דְּבִגְיָהוֹן שְׂרָיָא שְׂבִינְתָא עַל יִשְׂרָאֵל, -
אֶפְרוּחִים עֲלֵיהֶם שׁוֹרֵה הַלְיוֹפּוֹר, אִלּוּ הֵם
הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים הַלְדִיקִים, הַמְצִינִים
הַרְמָזִים וַיֵּשׁ לָהֶם מִידַת הַהֶסְתַּפְקוֹת
זֶה וּבַעִיקָר עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְתַפִּילָה
בְּקִצְיֵוֹת וְהֵם מִלְמַדִּים אֶת הָעַם לְקִיִּים
הַמְלוֹוֹת שֵׁשׁ בָּהֶם רִמְזֵי הָעוֹלָם הַבָּא וְגַם
לְהַתְּכוֹן בְּרִמְזִים שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד לְהֵאֱמִין שֵׁשׁ בָּהֶם הַשְּׁגָחָה עַל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד בְּמַחֲשָׁבֵה לִיבּוֹר וּמַעֲשֵׂה. כִּי
קִיּוֹם הַמְלוֹוֹת בְּאִמוּנָה כִּי נִמְשַׁכּוֹת מֵעוֹלָם
הַבָּא, וְכֵן הַשְּׁגַת הַרְמָזִים וְחִיזוּק אִמוּנַת
הַהֶשְׁגָּחָה, עַל יְדֵי זֶה שׁוֹרֵה הַשְּׁכִינָה עַל
יִשְׂרָאֵל וְאִפִּילוּ עַל הַהַמּוֹן עִם הַפְּשׁוּטִים,
זְכוֹת הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים כְּאִמּוֹר.

אוּ בִיצִים אֵלָיו אֵינוֹ תִינּוּקוֹת שֶׁל
בֵּית רַבּוֹ, דְּבִגְיָהוֹן שְׂרָיָא שְׂבִינְתָא עַל
יִשְׂרָאֵל, וְאֵלָיו אֵינוֹ מְאָרֵי מִקְרָא, - אוּ
רוּבְלַת וְסוּכְנַת הַשְּׁכִינָה עַל הַבִּינָיִם, הַמָּה
תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבּוֹ אֲשֶׁר אֵין בָּהֶם חֲטָא
וַיֵּשׁ לָהֶם אִמוּנָה תְּמִימָה וְשִׁלְמָה בְּכָל
מָה שִׁשְׁמַעוּ מִרַבּוֹ. וּבְזִכּוֹתָם הָאֶפְרוּחִים
וְהַבִּינָיִם שׁוֹרֵה הַשְּׁכִינָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְהֵם בְּעֵלֵי וְאִדּוּנֵי מִקְרָא. כְּלוֹמַר הַשְּׁכִינָה
שׁוֹרֵה עַל יִשְׂרָאֵל זְכוֹתָם מִפְּנֵי שֶׁהֵם
בְּעֵלֵי מִקְרָא. הַחֲכָמִים בְּעֵלֵי הַמְשָׁנָה

וְאִתְקַרְיָאוּ בְּנִים דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְּמֵאֲרֵי מִקְרָא וּמֵאֲרֵי מִשְׁנָה אֵינוּן מְגַדְפִין
 (דף כא ב) דִּילְהּ, וּבְגִין דָּא וְהָאֵם רְבָצַת עַל הָאֶפְרוּחִים אוּ עַל הַבִּיצִים, אִיהִי רְבִיעָא
 עֲלֵייהוּ בְּאַרְבַּע גְּדָפִין דִּילְהּ, דְּאִתְמַר בְּהוּן (יחזקאל א, ו) וְאַרְבַּע בְּנִפְסִים, יוֹנְקִין אֲנִפֵי
 זוּטְרֵי, וְאֵינוּן אַרְבַּע אֲנִפִין לְכָל חַד וְחַד, וּבְהוּן אִימָא רְבִיעָא עֲלֵייהוּ, וְזִמְנִין אִיהִי
 עֲלֵייהוּ, וְזִמְנִין אִסְתְּלַקַת מְנַיִיהוּ,

נהל זהר

השכינה עולה ומעופפת להתחייד עם
 שרשה, עולם הבא.

וּבְגִין דָּא וְהָאֵם רְבָצַת עַל הָאֶפְרוּחִים אוּ
 עַל הַבִּיצִים, - וּמִפְנֵי כֵךְ שְׁהִם מַעֲלִים
 הַשְּׂכִינָה עַל יְדֵי הַכִּנְפִים כִּנ"ל הֵם מִקְבְּלִים
 שְׂפַע מְזָה יִיחֹוד וּגִילּוּ בִיתָר שְׂאֵת וְיִתָר
 עוֹז וְהָאֵם שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה רֹבֶצֶת עַל
 הָאֶפְרוּחִים וְהַבִּיצִים כִּנ"ל.

אִיהִי רְבִיעָא עֲלֵייהוּ בְּאַרְבַּע גְּדָפִין
 דִּילְהּ, דְּאִתְמַר בְּהוּן (יחזקאל א, ו)
 וְאַרְבַּע בְּנִפְסִים, יוֹנְקִין אֲנִפֵי זוּטְרֵי, וְאֵינוּן
 אַרְבַּע אֲנִפִין לְכָל חַד וְחַד, וּבְהוּן אִימָא
 רְבִיעָא עֲלֵייהוּ, וְזִמְנִין אִיהִי עֲלֵייהוּ,
 וְזִמְנִין אִסְתְּלַקַת מְנַיִיהוּ, - הִיא רֹבֶצֶת
 עֲלֵיהֶם בְּאַרְבַּע כִּנְפֵיִם שְׁלָה שְׁנֵאמַר
 בְּהֵם בְּמִרְכַבַת יִחְזַקְאֵל וְאַרְבַּע כִּנְפֵיִם. הֵם
 אַרְבַּע בְּחִינוֹת כְּגוֹד שֶׁם אֲדוּנִי, בְּחִינוֹת
 שֶׁל הִנְהַגַת הָאֵם הַמְּשַׁיְחָה וּמְרַמֶּזֶת לָהֶם
 עַל עוֹלָם הַבָּא הַמְּרוֹמָז בְּשֵׁם הוּי"ה.
 וּבְאַרְבַּע כִּנְפֵיהָ מְכַסֶּה וּמְגַנֵּה עֲלֵיהֶם
 מֵעֵין הַרַע שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה. וְאִלוּ הַכִּנְפֵיִם
 מִסְתִּירוֹת הַפְּנִים וְנַעֲשִׂים פְּנִים קְטָנוֹת
 אֲנִפֵי זוּטְרֵי הַיּוֹנְקִים מִרְחַמֵי הָאֵם שִׁתְּגַלּוּ
 בְּגִאוּלָהּ הַעֲתִידָה עַל יְדֵי מַשִּׁיחַ לְדַקִּינוּ.
 וְדִיקָא עַל יְדֵי הַסְתַּרְתַּת הַפְּנִים עַל יְדֵי זֶה

החכמים ותינוקות של בית רבן בקדושתם
 ולאמונתם יורשים דעת וזכרון עולם הבא
 הנקרא עולם הגשמות כנ"ל וכל אחד
 לפי מעלתו ואופן לימודו או קיום מצווה
 פרטית מקבל דעת ונשמה פרטית וזיכרון
 פרטי מיוחד בעולם הבא.

וְאִתְקַרְיָאוּ בְּנִים דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 בְּגִין דְּמֵאֲרֵי מִקְרָא וּמֵאֲרֵי מִשְׁנָה אֵינוּן
 מְגַדְפִין (דף כא ב) דִּילְהּ, - וְהֵם נִקְרְאִים
 בְּנִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה שְׁהִיא הַתּוֹרָה כִּנ"ל,
 כִּי צְרוּר לָהֶם שְׁהֵם נִצְרָאִים כְּכֹל רַגַע
 בְּהַשְׁגַּחַת ה' מֵעוֹלָם הַבָּא עַל יְדֵי חֲכִמְתוֹ
 וְהִנְהַגְתוֹ יִתְצַדֵּק שְׁהִיא הַתּוֹרָה וְהֵם
 הַתּוֹלְדוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁהִיא שׂוֹרֵשׁ נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל הַמוֹשְׁרָשִׁים בְּאוֹתוֹתֵיהֶם. וּמִפְּנֵי
 שְׂאֲדוּנֵי הַמִּקְרָא וְהַמְּשָׁנָה הָאֶפְרוּחִים
 וְהַבִּיצִים נַעֲשִׂית קְדוּשָׁתָם וְהַשְׁגַּחַת עַל יְדֵי
 הַכִּנְפֵיִם שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַמְּסוּכַכַת עֲלֵיהֶם,
 שְׁהִיא הִנְהַגַת חֲכִמַת הַתּוֹרָה בְּפוּעַל
 בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְהֵם מַעֲלִים אוֹתָהּ לְהַתִּייחַד
 עִם הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי הַכִּנְפֵיִם שְׁלָה. כְּלוֹמַר
 שְׁהֵאֲמוּנָה שְׁלָהֶם הַצְּרוּרָה וְהַשְׂרָאֵת
 הַשְּׂכִינָה עֲלֵיהֶם, שְׁהֵם חוֹסִים בְּכָל כִּנְפֵיהָ,
 עַל יְדֵי זֶה הַכִּנְפִים נַחֲשָׁצִים מִקִּיּוּמֵם
 וּמַחִיִּים אוֹתָם וְעַל יְדֵי זֶה בְּעֲלָמֹה הַכִּנְפִים
 שְׁלָה מִקְבְּלִים כּוֹחַס מֵהֶם וְעַל יְדֵי זֶה

אָבֵל בְּגִין דְּאִינוּן מִן מְעוּי, (נ"א: דאתמר בהון (ירמיה לא, יט) המו מעי לו), בְּגִין דְּרְחִימוּ דְּחִמוּ מִיַּעֲהָא עֲלֵיהוּ וְאִינוּן מְאָרֵי קַבְלָה, אֲתִמֵּר בְּהוּן (דברים כב, ו) לֹא תִשָּׂא הָאֵם עַל הַבְּנִים, דְּאִימָא לָא זָוָה מְנַיְהוּ לְעֵלָם.

נחל זהר

בהון (ירמיה לא, יט) המו מעי לו), בְּגִין דְּרְחִימוּ דְּחִמוּ מִיַּעֲהָא עֲלֵיהוּ וְאִינוּן מְאָרֵי קַבְלָה, אֲתִמֵּר בְּהוּן (דברים כב, ו) לֹא תִשָּׂא הָאֵם עַל הַבְּנִים, דְּאִימָא לָא

זָוָה מְנַיְהוּ לְעֵלָם. - ומשום שהלדיקים הדבוקים בשכינה הם מן רחמה ונולדים ומקבלים חיות ממנה מגילוי מלכות ה' עליהם מפני הרחמים שרואים ברמזים שגשגחים להם לחזק את כל הרחוקים שיכולים להתחדש בכל רגע בעבודת ה' כי השם מחליף את העייתים ומשנה את הזמנים בד' שעות היום כנגד כ"ד כרופים של שם הוי"ה.

ואלו הלדיקים הם בעלי קבלה כי רואים בעינם הטובה איך עולם הזה מקבל בחוכו בשלמות והקבלה את עולם הבא כי עולם הזה ובעיקר האדם אשר בעולם הזה מקביל לעולם העליון ומכוון כנגדו וכנגד אדם קדמון אשר משם הרחמים כידוע ולכן נאמר בצעלי הקבלה לא תקח האם על הבנים כי אמא שהיא השכינה והיא בחינת עולם הבא לא זזה מהם לעולם כי תמיד זוכרים עולם הבא על ידי השגת הרמזים הנמשכים מעולם הבא כנ"ל.

מגלות הכנפיים את הפנים כי דייקא על ידי הצמאם וההסתרה יש בחירה לגלות הרמזים עד לגילוי הפנים בחינת יתרון האור מן החושך.

ארבע פנים מלובקים בארבע כנפים המכסות של כל אחד מהארבע חיות. נמלא כי יש ד' חיות והמשכת חיות הכלולים בתוכם ד פנים כל אחת. נמלא כי יש כ"ד בחינות. ואולי הוא רמז לכ"ד שעות, שבהם ההויות והשנויים ובהם הנהגת השם המרחם עלינו נתחדש.

והנה הד' פנים הם חסד גבורה תפארת מלכות. חסד כנגד אברהם בחינת אהבה דקודשא בחינת מוחין תפילין כנגד נחש בחינת הדר. גבורה כנגד אמאם כנגד ליאת כנגד הוד וחיבורם הוא בחינת פני נשר שמבין הרמזים שבצמאם בחינת יחוד ה' אלקי ועל ידי זה מתגלה פני אדם בחינת מלכות משיח-אדם ר"ת אדם דוד משיח. ובאלו ד' כנפיים כנ"ל השכינה רובלת על הלדיקים ולפעמים היא ממש מגולה עליהם ולפעמים מסתלקת ועולה בשביל הגילוי.

אָבֵל בְּגִין דְּאִינוּן מִן מְעוּי, (נ"א: דאתמר

דַּוְדָאֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵיהוּ אֹרְיִיתָא, וְשִׁכְיִנְתָּא הִיא מִצְוָה, זְבָאָה מָאן דְּמִתְעַסֵּק
בְּהוֹן לְיַחְדָּא לֹון,

וְכֵן זְכוּר וְשִׁמּוּר אֵינֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתָּיה, זְבָאָה אֵיהוּ מָאן דְּמִיַּחַד לֹון בְּיוֹם
שַׁבָּת, דָּאֵיהוּ יְסוּד, וּבְרַחֲמֵימוּ וּדְחִילוּ דִּי"ה, דָּאֵינֹון אָפָא וְאִימָא.

נחל זהר

דִּי"ה, דָּאֵינֹון אָפָא וְאִימָא. - וְכֵן זְכוּר
וְשִׁמּוּר הַנְּאֻמֵר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שְׁהֵם מַלְוֹת
עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה שְׂבִיּוֹם הַשַּׁבָּת, הֵם גַּם
כֵּן בְּחִינַת קַב"ה וְשִׁכְיִנְתָּיה, כִּי זְכוּר הוּא
בְּחִינַת זְכָרוֹן עוֹלָם הַבָּא, שְׁהוּא שַׁבָּת
מֵאִין עוֹלָם הַבָּא, עוֹלָם הַנְּשֻׁמֹת. וְשִׁמּוּר
הוּא לְשִׁמּוּר אֶת הַזְכָּרוֹן שֶׁל עוֹלָם הַבָּא,
כִּי מַלְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל שַׁבָּת מִזְכִּירִין עוֹלָם
הַבָּא בְּקוֹם עֲשֵׂה כִּי הֵם כְּלִים לְהַשְׁיֵג מֵאִין
עוֹלָם הַבָּא, וּמַלְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שֶׁל שַׁבָּת
שׁוֹמְרוֹת אֶת הַזְכָּרוֹן שֶׁלֹא יִשְׁכַּח עוֹלָם
הַבָּא, בְּחִינַת מִיתַת הַלֵּב. בְּחִינַת שְׂבִירַת
הַלֵּב שְׂבִירַת הַכְּלִים לְהַכִּיל אֹור הַשַּׁבָּת.
וְזָכָאֵי מִי שְׁמִיַּחַד קַב"ה וְשִׁכְיִנְתָּיה עַל
יְדֵי זְכִירַת וְשִׁמִּירַת הַשַּׁבָּת. וְהַמִּיַּחַד
בִּינִיהֶם בְּשַׁלְמוֹת שְׁהוּא הַזָּכָאֵי הוּא הַיְסוּד
בְּחִינַת הַלְדִיקָה, הַנוֹשֵׂא מִשָּׁךְ הַזְרַע, עוֹלָם
הַנְּשֻׁמֹת, בְּחִינַת בְּרִכּוֹת לְרֵאשׁ לְדִיקָה, וְהוּא
מִמְשִׁיךְ הַבְּרִכָּה שֶׁל שַׁבָּת עוֹלָם הַבָּא
לְמִשְׁךְ הַשְּׂבִיעַ שְׁהוּא עוֹלָם הַזֶּה. וְעֵיקַר
הַיַּחְדוּת עַל יְדֵי אַהֲבָה וִירְאָה, אַהֲבָה
הַמְּבִיאָה לְקוֹם עֲשֵׂה וִירְאָה לְשִׁמִּירַת לֹא
תַעֲשֶׂה שְׁהֵם כְּנֻגַד י"ה שְׁהֵם אֲבָא וְאִמָּא,
חֻכְמָה וְבִינָה, שְׁהֵם שׁוֹרֵשׁ עוֹלָם הַבָּא.
עוֹד יֵשׁ לְבַאֵר כִּי בְּכַלְלוֹת אַהֲבָה הוּא
בְּחִינַת הַגְּדֵלַת הַשְּׂכָל, מֵהַ שְׂאֲרִיךְ לְהַעֲמִיק
מִחֻשְׁבֹתוֹ וְלַהֲגִדִיל בִּינָתוֹ וְלַהֲבִין הַרְמָזִים
שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֱלֹוִים, וְהַשְּׂכָל וְהַמוֹחִין

דַּוְדָאֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵיהוּ
אֹרְיִיתָא, וְשִׁכְיִנְתָּא הִיא מִצְוָה, זְבָאָה
מָאן דְּמִתְעַסֵּק בְּהוֹן לְיַחְדָּא לֹון, - וְאֵלֹו
הַלְדִיקִים הַעוֹסְקִים בְּתוֹרָה וּבְמַלְוֹת
כְּרֹאוֹי, וְדָאֵי הַקַּב"ה שְׁהוּא הַתּוֹרָה שְׁהִיא
חֻכְמַת הַנְּהַגָּת עוֹלָם הַעֲשִׂיהַ הַנְּמַשְׁכַּת
מֵעוֹלָם הַבָּא. וְהַמַּלְוֹת שְׁהֵם הַפְּעוּלוֹת
בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיהַ הַמְּקַבְּלוֹת כִּנ"ל לְעוֹלָם
הַבָּא זֶה בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי
הַמַּלְוֹה הִיא הַקֶּשֶׁר וְהַלְוֹתָא שֶׁל הַקַּב"ה
עִמָּנוּ כֹּאן. וְזָכָאֵי מִי שְׁמַתְעַסֵּק בְּהֵם
לְיַחַד אֹוֹתָם, שְׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה וּבְמַלְוֹה
בִּידִיעַת הַקֶּשֶׁר בִּינֵיהֶם כְּאִמּוֹר כֹּאן, שְׁעַל
יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה יַחְדוּ ה' אֱלֹקֵי, יַחְדוּ עוֹלָם
הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי בַעַת לְיַמּוּד הַתּוֹרָה
הַגְּדוֹל, הַמְּבִיא לִידֵי מַעֲשֵׂה הַמַּלְוֹה, כְּבַר
דְּבוּק בְּמַלְוֹה בְּכוּחַ, בְּרֹאוֹנו הַחֹזֵק שַׁבַּעַת
הַלְיַמּוּד לְשִׁמָּה. וְבַעַת קִיּוֹם הַמַּלְוֹה
בְּפוּעַל יוֹדַע שַׁבְּתוֹד הַמַּלְוֹה הַנְּלַמְדַת מִן
הַתּוֹרָה, מְלוּבַשַׁת חֻכְמַת עוֹלָם הַבָּא שְׁהִיא
הַתּוֹרָה. זֶה בְּחִינַת כְּלָל וּפְרַט וּפְרַט
וְכְלָל, כִּי הַתּוֹרָה הִיא הַכְּלָל וְהַמַּלְוֹה פְּרַט
וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה וְהַבֵּן.

וְכֵן זְכוּר וְשִׁמּוּר אֵינֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְשִׁכְיִנְתָּיה, זְבָאָה אֵיהוּ מָאן דְּמִיַּחַד לֹון
בְּיוֹם שַׁבָּת, דָּאֵיהוּ יְסוּד, וּבְרַחֲמֵימוּ וּדְחִילוּ

זְכוֹר וְשָׁמוֹר, אֵינֹן לְקַבֵּל תְּפִלִּין דְּרִישָׁא י', וְתַפְלִין דִּידָא ה', דְּבַר וְנוֹקְבָא, וְנוֹבָא
אִיהוּ מָאן דְּמַנְחֵד לֹון בְּקַרְיָאָת שְׁמַע בְּדַחִילו וְרַחִימו, דְּבִזְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין
בְּאוֹרֵייתָא דְּבִבְתָּב וּבְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פְּהַ, בְּרַחִימו וְדַחִילו, אֲתַמַּר בְּהוֹן לֹא תִקַּח
הָאֵם עַל הַבְּנִים, וּבִזְמַנָּא דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּרַחִימו וְדַחִילו, אֲתַמַּר בְּהוֹן שְׁלַח
תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם.

נחל זהר

תפילין הם בחינת מוחין וליכית היא ככספא, בחינת בחינת לך גם צפרטיות בתוך התפילין עצמם יש בחינת מוחין ולמאוס בחינת חכמה ובינה. תפילין של ראש הוא בחינת יוד בחינת חכמה ותפילין של יד בחינת הא בחינת בינה בחינת אבא ואמא זכר ונקבה בחינת זכרון עולם הבא והלמאוס. והלמאוס הוא בחינת מאד, בחינת סתרא דשמאלא סתרא דמותא, בחינת מיתה בחינת מתת הלכ ביחס לזכרון שהוא בחינת חיים בחינת תפילין, בחינת רגליה יורדות מוות. כי הרגלין המלובשים צחינת למאוס הלבוש הם עד מקום המוות הקליפות אשר גם שם מלבוש אלוקותו יתצרך. ועל ידי שמגלה הרמזים ששם נעשה עיקר המוחין שהם ההתקרבות עליו יתצרך.

וְנוֹבָאָה אִיהוּ מָאן דְּמַנְחֵד לֹון בְּקַרְיָאָת
שְׁמַע בְּדַחִילו וְרַחִימו, דְּבִזְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל
מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא דְּבִבְתָּב וּבְאוֹרֵייתָא
דְּבַעַל פְּהַ, בְּרַחִימו וְדַחִילו, אֲתַמַּר בְּהוֹן
לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וּבִזְמַנָּא דְּלֹא
מִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּרַחִימו וְדַחִילו, אֲתַמַּר
בְּהוֹן שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם. - זכאי מי
שמיחד תפילין של יד וראש כנ"ל בחינת

הוא בחינת אהבה בחינת מוחא חוורא
ככספא, בחינת בחינת לך החסד בחינת
אברהם בחינת גדול. כי בחינת הוד
והדר לבשת, שהם הרגלין של הקדושה
המלובשים בעולם הזה שהם בחינת הוד
והדר, נלח והוד לריך להגדיל הדעת בהם.
והגדלת השכל הוא בחינת אהבה כנ"ל.
ובחינת היראה הוא מה שצריך להגדיל
השכל במידה ולמאוס, בחינת גדול
מאד, כי מאד סתרא דשמאלא שממנו
הלמאוס. והנה הצדיק בחינת יסוד כנ"ל
וכן כל אחד לפי בחינתו על ידי הדעת של
שבת המחצרת הגדלת השכל והתבוננות
בזמן מנוחת השבת עם היראה והלמאוס
במידה מעלה כל רמיזות השבוע להבנה
נכונה כדי להתקרב להשם. וכל זה הוא
בכלליות חיבור השבוע לשבת. שהוא יחוד
ה' אלוקי לחצר עולם הזה לעולם הבא,
לחצר הלמאוס שבועלם הזה לשורשו
שהוא הגדלת השכל בעולם הבא. והוא
נעשה צפרטיות בשבת עצמה על ידי
בחינת קיום מלוות שמור וזכור שבשבת.
זְכוֹר וְשָׁמוֹר, אֵינֹן לְקַבֵּל תְּפִלִּין דְּרִישָׁא
י', וְתַפְלִין דִּידָא ה', דְּבַר וְנוֹקְבָא, - והנה
זכור ושמור שהם בחינת אהבה ויראה,
בחנת גדלת מאד כנ"ל הם כלים להשיג
המוחין שהם בחינת תפילין, ובכלליות

בְּזִמְנָא דְיִשְׂרָאֵל נְטְרִין שְׁבִתָּא בְּזִכּוּר וְשְׁמוּר בְּדַחִילו וְרַחֲמוּ, אֲתַמְר בְּהוּן לֹא תִקַּח
הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא בְּתִיב בְּהוּן שְׁלַח תְּשַׁלַּח וְגוֹמַר, תְּרִין תְּרוּבִין, וּבְזִמְנָא
דְיִשְׂרָאֵל מְיַחְדִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּתַפְלִין דְּיָד וּבְתַפְלִין דְּרֵאשׁ בְּדַחִילו וְרַחֲמוּ,
אֲתַמְר בְּהוּן לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא שְׁלַח תְּשַׁלַּח,

נחל זהר

את האם שאין משיגים השראת השכינה
כפי שהיה צבית המקדש הראשון וצבית
המקדש השני.

בְּזִמְנָא דְיִשְׂרָאֵל נְטְרִין שְׁבִתָּא בְּזִכּוּר
וְשְׁמוּר בְּדַחִילו וְרַחֲמוּ, אֲתַמְר בְּהוּן לֹא
תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא בְּתִיב
בְּהוּן שְׁלַח תְּשַׁלַּח וְגוֹמַר, תְּרִין תְּרוּבִין,-
בְּזִמְנָא דְיִשְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים אֵת הַשְּׁבִתָּא בְּזִכּוּר
וְשְׁמוּר בְּדַחִילו וְרַחֲמוּ, אֲתַמְר בְּהוּן לֹא
תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים כִּי שׁוֹרָה
הַשְּׁכִינָה עֲלֵיהֶם בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ. וְאִם לֹא,
נִאמַר בְּהוּן שְׁלַח תְּשַׁלַּח וְאֵת הַבְּנִים תִּקַּח
לְךָ, שְׁעַל יְדֵי הַבְּנִים תִּקַּח לְךָ, שְׁבִנִי יִשְׂרָאֵל
מִרְחֻקִים הַשְּׁכִינָה מֵהֶם וְהֵם מִתְרַחֲקִים
מִמֶּנָּה ח"ו. נִמְלָא הַשְּׁכִינָה מִתְרַחֲקָתָא מֵהֶם
שְׁתֵּי שִׁלּוּחִין.

וּבְזִמְנָא דְיִשְׂרָאֵל מְיַחְדִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּתַפְלִין דְּיָד וּבְתַפְלִין דְּרֵאשׁ בְּדַחִילו
וְרַחֲמוּ, אֲתַמְר בְּהוּן לֹא תִקַּח הָאֵם עַל
הַבְּנִים, וְאִם לֹא שְׁלַח תְּשַׁלַּח,- וּבְזִמְנָא
דְיִשְׂרָאֵל מְיַחְדִּים הַשְּׁכִינָה עִם הַקְּב"ה
בְּתַפְלִין שְׁל יָד וְרֵאשׁ בִּירְאָה וְאֵת הַבְּנִים
שְׁמַגְדִּילִין הַמּוֹחִין בְּמִידָה לְהַשִּׁיג זְכוּרֹן
עוֹלָם הַבָּא הַמְּלוּבָשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, נִאמַר
בְּהוּן לֹא תִקַּח עַל הַבְּנִים כִּי לְבוּשׁ
בְּשִׁמְרֵי הַבָּא לֹא אֵז נִאמַר בְּהוּן

אבא ואמא כנ"ל בקריאת שמע שהיא
אמונת היחוד, צחינת יחוד עולם הזה
בעולם הבא, ייחוד ה' אלוקי, ומכוון
צחות ד' לאחד לדעת כי ה' מלך על ד'
כנפות הארץ ומלא כל הארץ כבודו שהוא
צחינת השראת השכינה. והמכוון בקריאת
שמע כראוי באהבה ה' והתקרבות אליו
וביראה ואמרום כפי מדתו, מייחד גם
בעולמות העליונים ייחוד י"ה הנרמזים
בתפילין כנ"ל כי כל הצחינות שהזכרו
מקודם (תורה ומלווה שמור וזכור) ויוזכרו
לקמן (צבית, שבע ברכות וכו') הם כולם
צחינת יחוד ה' אלוקי כנ"ל.

ועתה מפרט כי בזמן שישראל משתדלין
בתורה שבכתב, צחינת עולם הבא, צחינת
חכמה ותורה שבעל פה, צחינת בינה,
שהם פרטי המלוות המרומזות בתורה
שבכתב, צחינת קיום המלוות בעולם הזה.
ועוסק בזה אהבה ויראה כנ"ל להעמיק
השכל של התורה כפי מדתו אזי יבין
הרמיזות המלוובשות בו במחשבה דיבור
ומעשה שזה צחינת השראת השכינה,
ונאמר בו לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים
כנ"ל אך בזמן שאין משתדלים באלו
הלימודים והייחוד של תורה שבכתב ובעל
פה באהבה ויראה שהם הכלים שעל ידם
נעשה היחוד, אזי נאמר שְׁלַח תְּשַׁלַּח

וּבְזִמְנָא דְמִקְיָמִין מְצַנֵּת בְּרִית מִיָּלָה וְאַעְבְּרֵן מִנְיָהּ עֲרָלָה, וְעִבְדִין פְּרִיעָה, בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, בְּזִמְנָא דְמִיּוֹחֲדִין בְּזוּוּגִיהוֹן בְּקִדּוּשֵׁין וְשִׁבְעֵי בְּרַבְּכָאן, דְּאֵינוּן יְחוּדָא דְלֵהוֹן בְּקִדּוּשָׁא וּבְבִרְכָתָא, אֲתָמֵר בְּהוֹן לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא שְׁלַח תְּשַׁלַּח וכו'.

נחל זהר

שלח תשלח כנ"ל.

ויראה נאמר בהם לא תקח האם על הבנים כנ"ל. ואם לא שלח תשלח כנ"ל. בְּזִמְנָא דְמִיּוֹחֲדִין בְּזוּוּגִיהוֹן בְּקִדּוּשֵׁין וְשִׁבְעֵי בְּרַבְּכָאן, דְּאֵינוּן יְחוּדָא דְלֵהוֹן בְּקִדּוּשָׁא וּבְבִרְכָתָא, אֲתָמֵר בְּהוֹן לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא שְׁלַח תְּשַׁלַּח וכו'. - ובזמן שהם נתאחדים זכר ונקבה שכנגד אבא ואמא בזיווגם בקדושים שהוא בחינת עולם הבא הקדוש והמובדל ובשבע ברכות בחינת התלכדות עולם הבא בשבע מידות שבעולם הזה, שהרי היחוד של האיש והאשה שהוא כנגד קב"ה ושכינתיה הוא על ידי קדושה וברכה, כי ראשית לריד לזכור בעולם הבא והוא על ידי הקידושים שמקדש את אשתו ומעלה ונושא אותה מעל הבהמיות של עולם הזה וממשיך לה השפעה בחינת זכר לנקה בחינת זיכרון עולם הבא ואז נמשך ברכה מעולם הבא, בחינת נשא משך הזרע בחינת ברכות לראש לדיק, ונאמר בהם לא תקח האם על הבנים, כי איש ואשה זכו שכינה שרויה ביניהם, שהיא האם המשפיעה לשבע מידות בחינת שבע ברכות (עיין נוסח הברכות) ואם לא מתקדשים בזיווגם בקדושה וברכה כנ"ל אז נאמר בהם שלח תשלח.

וּבְזִמְנָא דְמִקְיָמִין מְצַנֵּת בְּרִית מִיָּלָה וְאַעְבְּרֵן מִנְיָהּ עֲרָלָה, וְעִבְדִין פְּרִיעָה, בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִם לֹא שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, - ובפרטיות גם במלות מילה בחינת אלו, כי בזמן שמקיימים מלות ברית המילה שהוא בחינת תיקון היסוד שהוא כלי החיבור והיחוד ובעלמו יש בחינת אהבה ויראה. וְאֵרִיד לְהַסִּיר הָעֵרְלָה שֶׁהִיא הַקְּלִיפּוֹת שֶׁל הָאֵהָבָה וְהִירָאָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת אֵהָבָה וְהִירָאוֹת הַגּוֹפּוֹלוֹת, הַבְּצוּרֹת עַל יְדֵי הַמַּדְמָה, הַבָּא עַל יְדֵי לְשׁוֹן הַרַע שֶׁהוּא בְּחִינַת פֶּגַם הַבְּרִית, כִּי הַלְשׁוֹן הוּא הַיִּסּוּד שֶׁמַּמְלִכּוֹת פֶּה, בְּחִינַת בְּרִית הַמַּעוֹר בְּרִית הַלְשׁוֹן, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נּוֹפֵל לַמַּדְמָה כּוּחַ הַבְּהֵמוּת. והתיקון שבברית הוא העברת הערלה שהוא הלבוש המסתיר הייחוד בחינת למאוס בחינת יראה נפולה שבעולם הזה. ובעת הפריעה נעשה גילוי הפנימיות, בחינת עולם הבא ומתבטלת קליפת האהבה הנפולה, כי מתגלה אהבת ה' בחינת ה' אחד, אחד גמטריאל אהבה. והמקיימים כראוי מלות המילה באהבה

וַאֲנֵנוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא בְּרִשׁוּתָא אַחֲרָא, דְּבַד לֹא מִתְיַחֲדִין בְּזוּגֵייהוּ בְּקְדוּשֵׁין וְשִׁבְעַ
בְּרַבְּרָאן, דְּאֵינוּן יְחֻדָּא דְלֵהוֹן בְּקְדוּשָׁה וּבְרַבְּרָה, בְּאַתְר דְּקְדוּשָׁה שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ מְסֻאָבָא,
וּבְאַתְר דְּבְרַבְּרָה שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ לְטוּתָא, וּבְאַתְר דִּיחֻדָּא שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ פְרוּדָא, וְדָא
גְרִים גְלוּתָא לְשְׂכִינְתָא, דְּאַתְתְּרַבַּת מְאַתְרָהָא וּמְקַנְהָא דְאֵיהִי יְרוּשָׁלַם, הֵדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (ישעיה נ, א) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אֲמַכֶּם, תִּרְוִין שְׁלוּחִין שְׁלַח תְּשַׁלְּחָה, חַד
מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וְחַד מִבֵּית שְׁנִי.

נחל זהר

המדמה לעלות מאהבות נפולות לאהבה
הקדושה לדבוק בשם יתצדק להמשיך
עליהם זכרון עולם הבא וממילא נעשה
ההפך, וזה הגורם גלות השכינה, שאין
האם רוצלת על הבנים כנ"ל ומתקיים
שלח תשלח, שנשלחת השכינה מהם,
משתלחת ממקומה והקן שלה שהיא
ירושלים מקום השראת השכינה בבית
המקדש המכוון כנגד בית המקדש העליון
שצעולם הבא.

כי ירושלים שהיא יראה שלמה מרמזת
על הלמנוס והגבורה המושלמת כנגד
העולם העליון. והגילוי וההקבלה
הזו היא השראת השכינה. ובעת שאין
פועלים לגילוי השכינה, על ידי ייחוד
קדושה וברכה, אזי נעשה השילוח כמו
שכתוב ובפשעכם שלחה אמצם, שני
שילוחיו, שלח תשלח, שילוח אחד מבית
ראשון כנגד ה' ראשונה, שהיא הבינה
עולם הבא מפני שלא זכרו צעולם הבא,
ושילוח שני כנגד ה' שניה כנגד המלכות
כי ממילא כשאין זוכרים עולם הבא לא
שייך לגלות מלכות ה' צעולם הזה, כי כל
כוח המלכות והנהגת העולם הזה נמשך
מעולם הבא.

וַאֲנֵנוּ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא בְּרִשׁוּתָא אַחֲרָא,
דְּבַד לֹא מִתְיַחֲדִין בְּזוּגֵייהוּ בְּקְדוּשֵׁין
וְשִׁבְעַ בְּרַבְּרָאן, דְּאֵינוּן יְחֻדָּא דְלֵהוֹן
בְּקְדוּשָׁה וּבְרַבְּרָה, בְּאַתְר דְּקְדוּשָׁה
שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ מְסֻאָבָא, וּבְאַתְר דְּבְרַבְּרָה
שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ לְטוּתָא, וּבְאַתְר דִּיחֻדָּא
שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ פְרוּדָא, וְדָא גְרִים גְלוּתָא
לְשְׂכִינְתָא, דְּאַתְתְּרַבַּת מְאַתְרָהָא
וּמְקַנְהָא דְאֵיהִי יְרוּשָׁלַם, הֵדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (ישעיה נ, א) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחָה
אֲמַכֶּם, תִּרְוִין שְׁלוּחִין שְׁלַח תְּשַׁלְּחָה, חַד
מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וְחַד מִבֵּית שְׁנִי. - וְכָל לֵלוּ
הַמְנוּתָ, אִם לֹא מְקַיִּימִים אוֹתָם כְּרָאוּ
בְּזַכְרוֹן עוֹלָם הַבָּא, בְּחֵבֶה וּיְרָחָה, אִזִּי
הוּא גְלוּתָהּ הַשְּׂכִינָה. וְיִשְׂרָאֵל הִם בְּגִלוּתָ
תַּחַת רֵשׁוּתָהּ הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וְזֵהוּ כְּאִשְׁר
לֹא מִיִּיחָדִים יִיחֻד ה' אֲחִקִּי כְּנ"ל בְּחִיבּוּר
קְדוּשָׁה וּבְרַבְּרָה, אִזִּי בְּמִקּוּם אִשְׁר שֵׁם
אֲמוּרָה לְשֵׁרֹת הַקְדוּשָׁה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם
טוּמְאָה, הַמָּה הַקְלִיפּוֹת הַמַּסְתִּירוֹת אֵת
הָאֲלוּקוֹת. וּבְמִקּוּם הַבְּרַבְּרָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם
קְלָלָה. וּבְמִקּוּם הַיִּיחֻד שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם
פְרוּד כִּי אֵינֶם מְזַכְרִים בְּעַת זְיוּגָם אֵת

וְאִי תִימָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאוּ אֶתְתַּבְּרַךְ עִמִּיהּ, בְּגִין דָּא אָמַר קָרָא (מְשַׁלֵּי כו, ח) בְּצַפּוֹר נוֹדְדַת מִן קִנְיָה בִּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ, בְּגִין לְנַטְרָא לָהּ בְּגִלּוּתָא מְרִשׁוּ נּוֹכְרָאָה, הִדָּא הוּא דְבְּתִיב (ישעיה מב, ח) אֲנִי יי' הוּא שְׁמִי וּבְבוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן וְגוֹמַר, לְאַחַר דָּא אֵל אַחַר, דָּא סְמַא"ל, לְפָסִילִים אֲלִין מִמֶּנּוּ דְעַל שְׁבָעִין אוּמִין.

נהל זהר

לָהּ בְּגִלּוּתָא מְרִשׁוּ נּוֹכְרָאָה, הִדָּא הוּא דְבְּתִיב (ישעיה מב, ח) אֲנִי יי' הוּא שְׁמִי וּבְבוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן וְגוֹמַר, לְאַחַר דָּא אֵל אַחַר, דָּא סְמַא"ל, לְפָסִילִים אֲלִין מִמֶּנּוּ דְעַל שְׁבָעִין אוּמִין. - וְאִם תֵּאמַר שֶׁהַקְּב"ה הַמְנַהֵיג עוֹלָמוֹ לְדַךְ הַתּוֹרָה כְּנ"ל (הַנְּקֻרָא "קְב"ה) לֹא נִשְׁלַח אַחֲרֵי הַשְּׂכִינָה, מִפְּנֵי כִּד אָמַר הַפְּסוּקָה, כְּלִיפּוֹר נּוֹדֵדָת שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה כְּנ"ל (כְּפּוֹר גַּמְטְרִיא שְׂכִינָה כְּנ"ל) מִן הַקּוֹן שְׁלֵה, כּוֹן אִישׁ שֶׁהוּא הַקְּב"ה נּוֹדֵד עִמָּה מִמְּקוֹמוֹ, כְּדִי לְשַׁמּוֹר אוֹתָהּ בְּגִלּוּת מִרְשׁוֹת הַזֵּרָה הָאֲחֵרָת, כִּי עַל אִף שֶׁהִיא נִסְתַּרְתָּ מֵאֲחַתְנוּ בְּגִלּוּל פְּשַׁעֵינוּ הִיא שׁוֹכֵנַת בְּקִרְבָּנוּ בְּצַחֲיִנַת גְּלוּת הַדַּעַת וְעַדִּין מוֹשַׁגַּחַת וּמִשְׁגִּיחָה עֲלֵינוּ עַל יְדֵיהּ הַהִנְהָגָה הַאֲלוּקִית שְׂבַתּוֹרָה כְּדִי לְהַבְרִיאָנוּ אֶל הַתְּכֵלִית לְגִלּוּת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרַךְ לְעַיִן כֹּל. וְזֹאת הַשְּׂמִירָה וְנִטְוִיָּה הִיא בְּצַחֲיִנַת הַמַּשְׁכַּת זְכוּרֵן עוֹלָם הַבָּא בְּהַעֲלָם, וְזֶהוּ שְׂכַתּוֹב אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי, כִּי אֲנִי הוּא מַלְכוּת בְּצַחֲיִנַת שְׂכִינָה וְעַדִּינַן שֶׁסְּמַא"ל הִיא מִחוּבְרָ לְשֶׁם אֲנִי וּבְבוּדִי לְאַחַר שֶׁהִיא רְשׁוֹת הַסְּתֵרָא, אַחַר לֹא אֶתֶן לָהּ כְּבוֹד, אֶל אַחַר, כּוֹחַ אַחַר מַלְכָּד כּוֹחַ הַשֶּׁם, אַחַר הוּא הַס"מ, וְלְפָסִילִים אֲלוֹ הַשְּׂרִיס לְמַעֲלָה הַמְּמוּנִים עַל שְׂבַעִים אוֹמוֹת אֲשֶׁר הַתּוֹרָה שׁוֹמֵרָת אוֹתָנוּ מֵהֶם

ועוד יש לומר כי בבית ראשון חטאו בג' עבירות, עבודה זרה שפיכות דמים וגילוי עריות. ובבית שני שנאת חנם. עבודה זרה שמאמין בכוח זר מלבד ה' ח"ו שהם כל אמונת העכו"ם, שמאמין בכוחות הגלגלים והמזלות שהם צחינת עולם העשיה ולא יודעים מקורם העליון הבא מאין סוף ומתלבש בעולם הזה. שפיכות דמים בזה מן הקנאה בהלכות השני כי הקנאה בזה מרע עין כשם שקיין קינא בהבל אחיו והרגו. גילוי עריות כנגד הבהמיות והאהבות נפולות, ובאמת שורש כל הג' בלשון הרע צחינת שנאת חנם שגרם לחורבן בית השני, כי כל הג' מקורם מנפילת הדעת ומדמה דקדושה. והתיקון לעתיד לבא כשיבנה הבית השלישי במהרה בימינו הוא על ידי אסיפת הנקודות טובות, צחינת יד, צחינת שמחה, צחית פקדון הרוחות שמקורם בעולם הבא, ותיקון ראש התחלת האמונה בשלמות בעולם הבא שממנו נמשכת השגחה בעולם הזה בבית המקדש אמן.

וְאִי תִימָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאוּ אֶתְתַּבְּרַךְ עִמִּיהּ, בְּגִין דָּא אָמַר קָרָא (מְשַׁלֵּי כו, ח) בְּצַפּוֹר נּוֹדְדַת מִן קִנְיָה בִּן אִישׁ נּוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ, בְּגִין לְנַטְרָא

ובגנינה, קודשא בריך הוא איהו מלך אסור ברהטים, איהו אסור עמהון בתפלין
דרישא, דאינון פאר דרישא, דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי דמוחא,

נהל זהר

הגלות עד לגאולה והיחוד של המלוות
עם התורה שהוא הקב"ה, העיקר על ידי
משיח לזקנו ששורשו בקשר של תפילין
בחינת אחורי, שמשגיג בשלמות רמזי ה'
גם בהנהגת הסתרת הפנים בגלות שזה
בחינת אחורים. כי באמת עיקר המוחין
והאור הוא בחינת יתרון האור מן החושך
כי כל כוח התפילין המוחזקות בראש הוא
על ידי הקשר של תפילין אשר מאחורי
הראש שהוא בחינת קישור עולם הזה
בחינת אחורים לבחינת מוחין שצפנים
מקדימה.

דתפלין דרישא אינון באתר דרהטי
דמוחא, ודא איהו אסור ברהטים, - כי
תפילין של ראש נמצאים במקום מרוכת
המוחין, כי שם המקום הוא בחינת מה
שהלדיקים מעלים בכל רגע המתחלף
בכ"ד שעות כנ"ל את בחינת אחר לפנים.
גם מוחם רץ להשיג בכל רגע רמזי השם
במתשבה ליבור ומעשה הנמשכים מאור
אין סוף עד לנקודת מרכז העולם הזה.
שזה בחינת דוד משיח. כי משיח ישיג
בשלמות אידך הקב"ה אסור וכבוש וקשור
בתוך בחינת אחר לקשרו לבחינת תפילין
בחינת חיים בחינת זכרון עולם הבא.

וכפי שפרש רבינו הקדוש על הזהר הג"ל
על פי התורה הג"ל וזה לשונו:
כדי לשמר הזכרון הג"ל לך לך לשמר את

שלא ניפול לגמרי ברשתם, כי העכו"ם
תפוסים חזק בעולם הזה, בלי זכרון
עולם הבא. ועל אף שעם ישראל בגלות
העכו"ם, הרי בתי מדרשות ובתי כנסיות
המלאים בתורה ותפילה, שהם בית
מקדש מעט, שומרים עלינו בגלות להנצל
מהמדמה הנפול של הגויים הגשמיים על
ידי שריהם.

ובגנינה, קודשא בריך הוא איהו מלך
אסור ברהטים, - ומפני השכינה הנשלחת
עם עם ישראל בכל מקום שהם, גם
הקב"ה נקרא מלך אסור ברהטים, כי
אסור וקשור עמהם גם כן בגלות לעזרם
להיות להם לסמך.

איהו אסור עמהון בתפלין דרישא,
דאינון פאר דרישא, - והוא אסור עמהם
בתפילין של ראש, שהם הפאר של הראש,
כי ראש הוא התחלה. והתחלת האמונה
כמובא בסבא דמשפטים הוא זכרון עולם
הבא בבחינת לזכרון בין עיניך, התפילין
הם הפאר של הראש בחינת התכללות
הגוונים של אהבה ויראה זה בזה שהם
כל גווני ההנהגות של השם בעולם שאנו
משיגים כי הוא מנהיגינו ואנו אוהבים
ויראים אותו מתוך עולם הזה ליקא. וזהו
עיקר המוח והדעת שהוא בחינת תפילין
מוחין ועיקר החיות והחיים. ועיקר
עליית השכינה בקיום המלוות בעת

ודא איהו אסור ברהטים,

נחל זהר

והוא שרש המלכות, בצחינת: "ויפן עז למלכו וירם קרן משיחו" והוא צחינת טוב עין, בצחינת: "יפה עינים וטוב ראי" הנאמר בדוד, שהוא משיח פניא: אצא שאול אומר, הוצר מתים הייתי פעם אחת נפתחה מערה מתחפי, ועמדתי בגלגל עינו של מה, עד חטמי פשחזרתי לאחורי, אמרו עין של אצטלוס הוה וזה שאמר אצא שאול, הוצר מתים הייתי פי אצא שאול הסתדל לתקו תמיד את הרע עין, הנקרא מיתה פנ"ל פעם אחת נפתחה מערה מתחפי הינו צחינת דבקות, צחינת: "במעור איש וליות" מתחפי, הינו צחינת אמת: "אמת מארץ תלמח" פי "טוב עין הוא יברך" והצרכות הם צחינת אמת כמו שכתוב: "המחצרך בצרך יתצרך באלקי אמו" וזה שאמר אצא שאול שעל ידי החמת שלו, נפתחה לו דבקות ועמדתי בגלגל עינו של מה עד חטמי הינו מחמת הדבקות העמדתי עמי בספנה לכנס בגלגל עינו של מה, הינו צרע עין עד שהכרתי להשפמש בצחינת משיח, כדי להכניע את הרע עין וזה עד חטמי, שהוא צחינת: "רוח אפינו משיח ה'" וכשחזרתי לאחורי אמרו לי עינו של אצטלוס היתה הינו אצטלוס נפל בצחינת הרע עין הזה וזהו פשחזרתי לאחורי הינו אחר התקו שחזרתי צחינת משיח למהומו, לצחינת אחורי פי שם שרש המלך המשיח בצחינת: "מלך אסור ברהטים", ברהיטי מחין "אסור", הינו

עלמו שלא יפל בצחינת רע עין לצחינת מיתת הלב פי עקר הצרון פולה צעין, בצחינת: "ולצפרון צין עיניך" פי השכחה צח על ידי רע עין על ידי מיתת הלב, בצחינת "נשפחתי כמת מלב" פי רע עין ומיתת הלב הם צחינה אחת פי שורינא דעינא צלצא פליא "וימת לבו בקרבו" ומיתת הלב, היא צחינת שברי לוחות "פתבס על לוח לבך" ושכחה היא על ידי שברי לוחות במאמר חכמינו, זכרונם לצרכה 'אלמלא לא נשפצרו לוחות הראשונות לא היתה שכחה בעולם' נמלא שעקר השכחה, היא על ידי רע עין, שהוא צחינת מיתת הלב שהיא צחינת שברי לוחות שמשם עקר השכחה פנ"ל. ואצטלוס שהיה עינו רעה צמלכות אציו על ידי זה נאמר צו מיתת הלב שנאמר: "ויקח שלשה שבטים ויתקעם בלב אצטלוס" פי פגם בצפרון, על ידי רע עין פנ"ל. ודוד המלך, עליו השלום, צרח אז ממלכותו מפני אצטלוס והלל אותו שמעי צו גרא, ואמר "אולי יראה ה' צעיני" "צעיני" דיקח פי מי שרואה שנופל לרע עין אם אינו מרגיש בעלמו שיכול לעמד בזה להנצל ממנו כריך לצרח ממנו אצל מי שיכול לתקו, אזי כריך לתקו וכריך לראות מהות צחינת הרע עין כדי לידע השרש שפריך לתקו על ידו פי יש כמה צחינות רע עין וכשנופל לרע עין של התנשאות שעינו כרה בהתנשאות של חצרו כריך להכניע בהשרש של ההתנשאות הינו ששרש המלכות, שהוא צחינת משיח

וְאִיהוּ חֲבוּשׁ עֲמֹהוּן בְּתַפְלִין דִּיד בְּקִשְׁר שְׁל יָד, וְדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל כד, יז) פְּאַרְבַּךְ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ, וּבְגִין דְּאִיהוּ חֲבוּשׁ עֲמֹהוּן בְּגִלּוּתָא, אֲתַמַּר בֵּיה אֵין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוּ מִבֵּית הָאֲסוּרִין, וְשְׂכִינְתָא אִיהִי בֵית הָאֲסוּרִין דִּילְיָה, בְּגִין רְחִימוּ דִילָּה אִיהוּ אָסוּר בָּהּ, וְרָזָא דְמִלְּהָ צְרוּר הַמּוֹר דּוּדֵי לִי בֵין שְׂדֵי יִלִין (שיר א, יג).

נחל זהר

הרע והנקודות טובות ורוח טובה שזה בחינת שמחה בחינת ושמתם ככל משלח ידכם הנאמר בתורה הג"ל. כי על אף שהשכינה נשלחה בגלות עמכם, אתם המעלים ומשלחים בחזרה את השכינה לשרשה על ידי השמחה, על ידי אסיפת הנקודות הטובות. כי הקב"ה שהוא בחינת תפילין של יד הנקראים פאר על שם גווי השגחה שזכר יום צמחשבה דיבור ומעשה שונים. והפאר הזה חבוש עליו כי הוא אסור עמכם בהשגחה פרטית בכל דרגה ודרגה ואין אסור מתיר עצמו מבית האסורים וגם השכינה היא בית האסורים שלו, כי התורה נסתרת וכבושה עם השגחת השכינה הנסתרת, עד שנגלה אותה לנו בצחירתנו, ומפני אהבתו של הקב"ה את השכינה, כי הוא מאוחד עם עמו ישראל, כנסת ישראל נשמות ישראל בגלות צאהבתו אותנו עד שנקוב אליו ונעורר לנו אותו בחינת מה תעוררו את האהבה עד שתחפוץ וזה סוד המילה צרור המור שהוא בחינת מי צרר מים בשמלה כמובאר בסוף התורה הג"ל על אסיפת הנקודות טובות, בחינת ניגון שהוא בחינת זכרון עולם הבא, בחינת אזכרה נגינתו כלילה עם ללבי אשיחה ויחפש רוחי. כי בחינת הנקודות טובות הוא בחינת הריח טוב של הנשמה (כמובא בתורה ח' חלק

בחינת השר של תפילין, שהיא בחינת אחרית פמאמר חכמינו, זכרונם לברכה. "וראית את אחרית", זה השר של תפילין "והיתה נפש אלוני צרורה צרור החיים", הנאמר צדוד כי תפילין הם בחינת חיים פמאמר חכמינו זכרונם לברכה 'פל המניח תפילין זוכה לחיים', שנאמר: "ה' עליהם יחיו" ועל פן לא אמרו לו שעינו של אבשלום היתה עד שחזר לאחוריו פי אלו היתה יודע מקדם מזה אפסר לא היה מסבן עצמו כל פד לפנס צרע עין פזה פי הוא ספנה גדולה. עד כאן לשונו הקדושה.

וְאִיהוּ חֲבוּשׁ עֲמֹהוּן בְּתַפְלִין דִּיד בְּקִשְׁר שְׁל יָד, וְדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל כד, יז) פְּאַרְבַּךְ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ, וּבְגִין דְּאִיהוּ חֲבוּשׁ עֲמֹהוּן בְּגִלּוּתָא, אֲתַמַּר בֵּיה אֵין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוּ מִבֵּית הָאֲסוּרִין, וְשְׂכִינְתָא אִיהִי בֵית הָאֲסוּרִין דִּילְיָה, בְּגִין רְחִימוּ דִילָּה אִיהוּ אָסוּר בָּהּ, וְרָזָא דְמִלְּהָ צְרוּר הַמּוֹר דּוּדֵי לִי בֵין שְׂדֵי יִלִין (שיר א, יג) – והקב"ה חבוש ואסור עמכם בגלות, בתפילין של יד שהוא בחינת צרור המדמה בחינת יד בחינת זיד הנביאים אדמה, כי הכל תלוי בצרור שלנו לצרר הטוב מן

השער של עולם הבא, שהוא עולם הזה
עולם העשיה נקודת המרכז עולם הגשמי
שעומד עליו שהוא פרוזודור לעולם הבא.
כי הנשמה ירדה לעולם הזה דיקא כדי
להכיר את השם יתברך פה ולהכין כאן
כלים להשגת האור על ידי קיום התורה
והמלאות דיקא בעולם הגשמי ולהבין
הרמזים המלובשים דיקא בעולם הזה.
והוא גם מה שמבאר רבנו הקדוש ס'
ד' ענין התפילין והזיאת. כי תפילין הם
מוחין וזיאת היא בחינת למאוס. ובפרטות
גם בתפילין עצמם יש את בתי התפילין בין
העינים שהם בחינת מוחין ומאחור קשר
של תפילין שהוא בחינת למאוס בחינת
זיאת לכן הקשר בצורת אות ד' כנגד ד'
כנפות שזיאת כנגד ד' כנפות של עולם
העשיה. ומלך הצורא בסדר ההשתלשלות
הוא מאור התפילין ללמאוס, אבל מלך
קיום המאורות שלנו אנו ראשית מתעטפים
בזיאת ואחרי כן מניחים תפילין. כי
בלמאוס מלובש האור ועל ידי העשיה
בעולם הלמאוס מכינים כלי לקבל האור.
ולשבר את האוזן משל לטיים המתאמן
על הדמיית טיסה (סימולציה) ואחרי
שהוא מוכן וכשר לדבר עולה לשמים
למטוס האמיתי. כי כל קיום המאורות הם
הכנה לעולם הבא כנ"ל והוא מה שמבאר
כאן על ספירת המלכות עולם העשיה
הנקראת זאת, שעל ידה בא אל הקדוש
שהוא עולם הבא המובדל.

ב' עיין שם לקשר התורה שאנו עוסקים
בה – (נ"ד ותורה רפ"ב) כי עיקר הבחירה
לגלות ולאסוף הנקודות טובות שלי שהם
גילוי חלק אלוה ממעל בחינת דודי לי,
כי הוא עמי ואכלי, רק שהוא בבחינת
בין שדי יליון, שאסור בבחינת שינה אכלי
עד שאתעורר לגלותו, כי שדי הוא בחינת
מקום הבינה והתבוננות בטוב שלי בחינת
זכרון עולם הבא שהוא בחינת בינה
בחינת מדמה דקדושה לדמות מלתא
למלתא בחינת גזרה שווה שקבל מרבו עד
משה, שהוא ברור המדמה, (יש להעמיק
בענין הסבר גזרה שווה-השוואת גזרות
ולמאוס לשורשם האחד) להבין דבר מתוך
דבר לדעת למקם כל דבר במקומו לפי
שורשו (עיין סיפורי מעשיות סוף בן מלך
ובן שפחה שנחלפו) כי עיקר כוח הבחירה
להתבונן ולהבין דבר מתוך דבר להבין
הרמז שבתוך כל מחשבה ודיבור ומעשה
העוברים עלינו בכל רגע, לקשרם
לשורשם להבין הרמזים איך להתקרב
להשם ולגלות מלכותו ולהביא הגאולה
ברחמים על ידי ברור המדמה שהוא
השמחה בחינת כי בשמחה תלאו במהרה
בימינו אמן.

**עד כאן ביאר ענין התפילין שהם
המוחין בחינת זכרון עולם הבא.**

ועתה מבאר כי כדי להגיע למוחין והשגת
זכרון עולם הבא חייב דיקא לעבור דרך